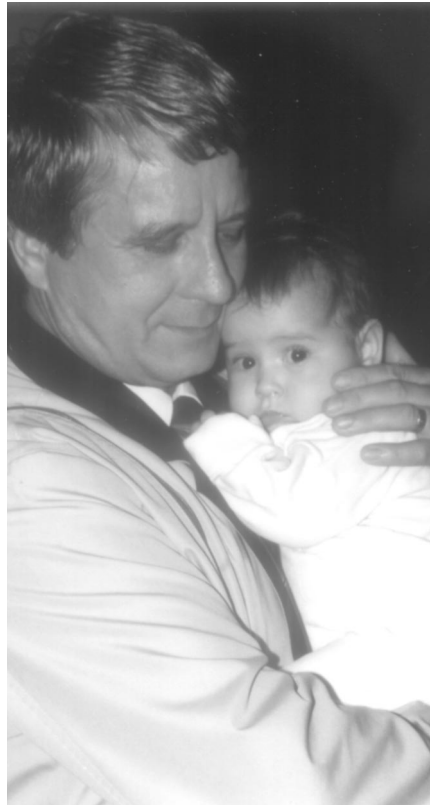

oázis

Erőforrásunk a család

KOPOGTATÓ

*Nos, add a kezembe a kezed, s
ne félj! — mondja az Úr.*

*Ha sáros az út, a karjaimba
veszlek, és úgy viszlek tovább.
Teljesen kezeimre kell magad
hagynod.*

*Ismerd el, hogy sem elég nagy,
sem elég erős önmagadban
nem lehetsz.*

*Engedd, hogy vezesselek,
Mint kisgyermeket:*

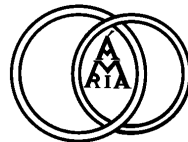
Az én gyermekemet!

*De légy kicsi, egészen kicsi kis
gyermek.*

*Mert az Atya csak kis
gyermekait hordja karjaiban...*

(Michel Quoist)

GYERMEKSÉG

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő rovata.....	3
Gyermekség, gyermeki bizalom	4
A gyermekeségről	7
Élő háziszentély.....	9
Köszöntjük az édesanyákat.....	10
Családjaink életéből.....	11
A pápára figyelünk.....	17
Tilman atya üzenete családoknak.....	18
Családcsoportjaink bemutatkoznak	19
Családakadémia híradó.....	21
„Tedd könnyűvé énnekem ezt a nehéz hűséget”	22
Őszidő	25
Gyereknövelde	26
Lépcsőházi beszélgetések	29
Hírek	31
Nincs boruk!	32
Gólyahír	33
Nem kell, de szabad... nevetni	34
Óriási apróságok (gyerekszaj)	35

Mellékleteink

Kölyökoldal.....	1
Tinioldal.....	3
Könyv-, újság-, játékajánló.....	5
Főzőcske	7
Barkácsoldal.....	8

Köszönjük az értékes írásokat!
Várjuk továbbra is a családok
tapasztalatait, élményeit!

Az Oázis előállítási ára 150 Ft.

Amennyiben tehetitek,
kérjük, támogassátok az újság
megjelenését

(Családok a Csaláért Egyesület,

73200134-10000434

számlaszámon,

„Oázis” megjelöléssel).

Szeretnénk ezúton köszönetet
mondani mindazoknak,
akik anyagilag is támogatták
szerkesztői és kiadói
tevékenységünket.

* * *

Következő számunk témája:

„Munka és pihenés”

Beküldési határidő:

1999. július 30.

OÁZIS 1999. május, IX. évf. 2. (23.) szám, a Magyar Schönstatt-Családmozgalom és a Családok a Csaláért Egyesület lapja, katolikus folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke 8272 Óbudavár, Fő u. 14. Tel.: 87/479-014, schoenst@mail.mata.v.hu Főszerkesztő: Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva. Szerkesztették: Csermák Kálmán és Alice, Fejér László és felesége, Szkladányi Gabi, Gódány Róbert és Rita, Kelecsényi Zsolt és Rita, Mészáros Zoltán és Zsuzsa, Virágh Orsolya. Rajzok: Ozsváriné Ramocsai Imri. Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre.

Kedves Oázis Olvasók!

Bemutatjuk az Oázis kibővült szerkesztőségét. A főszerkesztő feladatkörét immár a Sallai házaspár: Tamás és Éva látják el. Dr. Sallai Tamás belgyógyász, Sallainé Karikó Éva angol-matematika szakos tanárnő, főállású anya. Három kislányuk van: Zsófi, Luca, Rebeka. Röviddel házasságkötésük után, 1993-ban voltak először családnapokon. Tamás és Éva a Családakadémia egyik előadó házaspárja. Ezzel át is adjuk nekik a szót.

Kedves Családok! Csodálatos és nehéz feladat áll előttünk. Amikor a környezetünkben házasságok omlanak össze, a család intézményének létjogosultsága is megkérdőjeleződik, szükség van arra, hogy megmutassuk: *a család él, a család működik.* Az egymást szerető családok jelek a világban. Mutassuk meg a mi ragyogó kincseinket, gazdagságunkat a „szűkölködőknek”, „mert a teremtett világ sóvárogva várja, hogy Isten fiai megnyilvánuljanak.” Segítsük és erősítsük egymást, hogy a buktatókkal teli, de gyönyörű úton végig tudjunk haladni. Várjuk hozzászólásaitokat, tapasztalataitokat, élményeiteket a rovatokba. Ez az újság családi vállalkozás, a Schönstatt-család vállalkozása. Mindannyiunkon áll, hogy milyen lesz.

Szeretnénk még új rovatokat indítani: 1. *Megismerkedésünk története.* Férj és feleség egymásra találása mindannyiunk esetében egy csoda. Jó beszélni, írni róla és tovább adni az „utánunk jövőknek” a tapasztalatokat. 2. *Otthonra találtunk.* Schönstattban fontosnak tartjuk a saját otthon megteremtését. A mai körülmények között bizony nagyon nehéz lakáshoz, házhoz jutni, a Szűzanya azonban gondoskodik. Történeteink bátorítást és kitartást adhatnak a „reménykedőknek”.

Jelezzétek, hogy írásotok névvel vagy név nélkül jelenjen meg. Gyermekéitek az átlalatok készített íráshoz illusztrációt is készíthetnek, mely természetesen a lapban is megjelenne.

A következő szám szeptemberre készül el, a központi érték „Munka és pihenés”. A nyári szabadság, vakáció végeztével aktuális ez a téma. A munka és tanulás mellett, hogyan tudunk időt szánni szeretteinknek és a pihenésnek, regenerálódásnak. A Családjaink életéből rovatba ezzel kapcsolatban küldjétek írásaitokat a következő címre: Sallai család 1131 Budapest, Tatai u. 98. II/8. Tel.: (1) 339-34-11, e-mail: evatom@freemail.c3.hu

„Tudom, hogy Te vagy az én Atyám, akinek a szívében biztonságban vagyok”

(Kentenich atya)

Megbántottak. Nem értenek meg. Félreértenek. Gondok nyomasztanak. Olyan egyedül érzem magam. És akkor lassacskán, eleinte alig észrevehetően vigasztaló sugár lopózik szívembe és észre veszem: Van, aki megért. Aki mellett van. Aki szeret.

Istenem, Te itt vagy velem, de elfeledkeztem Rólad. A tapintható, könnyen érzékelhető segítséget kerestem, látod, nem vettelek észre, hogy az öledbe akarsz venni. Csak saját magamra figyeltem és gyengéd, simogató kezed meg sem éreztem.

„Csak tudnék magamnak ezúttal angyalszáját kölcsönvenni — mondja Kentenich atya —, hogy minden emberrel megértessem és a szívükbe véssem: A nagy Szentháromság Isten, a világ teremtője és bírója szeret téged! Micsoda pólusok: Ő és én! Mi vagyok én? — Egy porszem, egy csepp a tengerben, egy fűszál, ami ma él, holnap meg elszárad! És mi az Isten? Ki mer erre választ adni!...

Örök szeretettel szeret engem! Öröktől fogva, amikor még senki más nem ismert és nem gondolt rám, és senki sem érdeklődött irán-

tam, Isten már szeretett, éltem már a lelkében, hasonlóan ahhoz a képhez, amely a művész lelkében él, mielőtt megalkotná azt. Szeretett engem, amikor a valóságban még nem léteztem, csak mint lehetőség voltam.”

Minden új ember megszületése szent pillanat. Az ember erejét maghaladó csoda marad: hogyan van az, hogy pontosan „én” születtem? Szüleim nem „éppen engem” akartak. Talán kisfiút, fekete hajút, erős kezűt kívántak, vagy szőke, szelíd lelkű kislányt. Elképzelték leendő gyermeküket, de nem éppen engem. „Pont engem” egyedül Isten akart. Pontosan olyannak akart, amilyen voltam. Ábrándozó szeműnek, viháncoló kedvűnek, mindenre rácsodálkozóknak... Csakis Isten akart pont engem. Engem, aki majd Őt megszólítja, aki Vele közvetlen kapcsolatot teremt.

„És mindörökké szeretni akar engem — folytatja Kentenich atya. — Arra teremtett. Éppen engem rendelt arra, hogy isteni, túlradó szeretetének tárgya legyek.

Isten engem kimondhatatlanul önzetlen szeretettel szeret. Nem lesz általam gazdagabb, engem akar

gazdagabbá tenni. Nem lesz általam boldogabb, engem akar boldoggá tenni. Üres edényeket keres, csak hogy szeretetének egész gazdagságát beléjük áraszsa. Bárcsak lenne bennünk egy kevés ebből a nagy, szívélyes, önzetlen szeretetből!

Isten szeret engem, naponta és óránként kimutatja irántam érzett szeretetét. Teremt, fenntart és kormányoz, szeretetből. Szeretetével Isten mindig közel van az emberekhez és a dolgokhoz. Isten közelebb van hozzánk, mint a levegő a madárhoz, mint a víz a halhoz. 'Benne élünk, mozgunk és vagyunk' — mondja Szent Pál (ApCsel 17,28).

Igazából Isten gyermeke vagyok, odaállhatok az Üdvözítő mellé, és az ég és föld hatalmas Urának azt mondhatom, hogy 'kedves Atyám'. S ez az atya atyai módon szeret engem. Az én 'Abba, kedves apám'-ra az ő isteni 'Fili, Filia — kedves gyermek'-mel válaszol. Hisz Ő maga mondja nekünk a próféta szájával, hogy atyai melegséggel, sőt, anyai gyengédséggel szeret bennünket:

„De megfeledkezhet-e csecsemőjéről az asszony?

És megtagadhatja-e szeretetét méhe szülöttétől?

S még ha megfeledkeznék is:
én akkor sem feledkezem meg rólad.
Nézd, a tenyeremre rajzoltalak.”

(Iz 49,15-16a)

Milyen keveset tudnak a mai emberek, még mi keresztények is, erről a vigasztalással teli igazságról! Hogyan érezhetnénk különben ennyire elhagyottnak és magányosnak magunkat, és hogy házalhatnánk ajtóról ajtóra menve, mennyei Atyánkról elfeledkezve, hogy segítségért és vigasztalásért kolduljunk! Nem az apjához megy egy gyerek, ha valami baja van? És nem ébreszti fel a gyermek, különösen, ha kicsi és gyámoltalan, az apa egész segítőkészségét és adakozó kedvét? Az Atyaistennek van egy sajátos 'gyengéje', nem tud ellenállni gyermeke felismert és elismert gyámoltalanságának. A gyermekség a nagy Isten 'tehetetlenségét' és másfelől a kis ember 'mindenhatóságát' jelenti.”

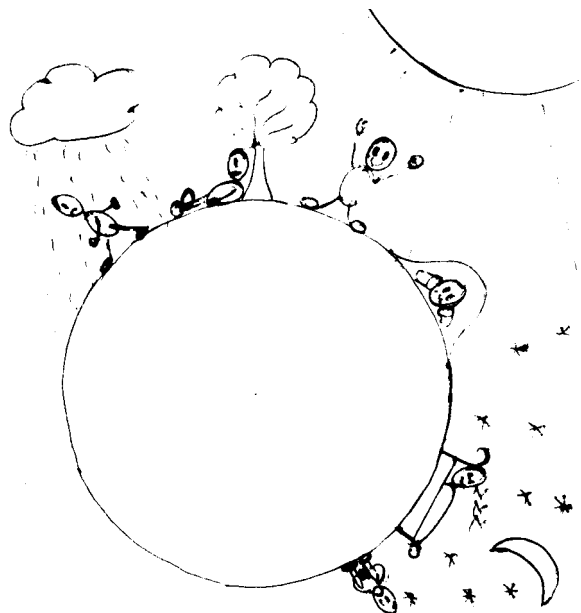
A Mennyei Atya az édesapám. Isten azonban még „tovább megy”, édesanyát is ad nekünk. Isten egy édesanya, Mária méhén keresztül jött közénk a földre. Fontos volt számára, hogy Fiának legyen édesanyja és ezért fontos Neki az is, hogy gyermekei se maradjanak szerető, gondoskodó mennyei Édesanya nélkül. Mária szeret. Mária gondoskodik. Mária nevel. Hányszor rohantunk gyerek fejjelel az édesanyánkhoz, hogy készítse elő a terepet, puhítsa meg apánk szívét, ha gond volt velünk. Mária mentegeti gyermekeit, kérleli az

Atyát, ahogy a jó édesanyák teszik. Mária kézen fog és az Atyához vezet minket.

Istenem, Szűzanyám szerettek engem. De én olyan rossznak élem meg magam. Újra és újra elesem, újra és újra megbántok valakit, fájdalmat okozok, bűnt követek el. Kétkedem szeretetekben, mert azt gondolom, hogy csak a jókat szerettek. Hogyan szerethetnétek engem, amikor nem vagyok jó...?! Kétkedem, de hirtelen eszembe jut: ...Vajon én csak akkor szeretem a gyermekemet, ha rendesen viselkedik, jól tanul, segítőkész, jószákos?! Ha búbanatos szemmel felém oldalog, maszatos a képe, csöpög az orra, nyújtja kezeit, amik az előbb még „rosszban sántikáltak”, vajon el tudnám-e taszítani magamtól bármekkora disznóságot is tett?! Nem emelném magamhoz, szorítanám szívemre, örülve annak, hogy minden újra rendben van köztünk?! Bármilyen is, mindig az én gyerekeim marad. Mindig szeretem, még ha éppen haragszom is rá. „Ti, bár rosszak vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább tud mennyei Atyátok...” Isten

sem azért szeret minket, mert jók vagyunk, hanem csak azért, mert mindannyian, kivétel nélkül az övéi vagyunk.

Valahogy olyan lehet Isten szeretete, mint a nap fénye. Sugárzásának erőssége sohasem változik. Azonban a nap fényét nem mindig érezzük ugyanolyan melegnek. Van, amikor felhők takarják el, van, hogy mi magunk húzódnunk el előle. Látszólag megfogyott ugyan a nap ereje, pedig erejét nem befolyásolja, hogy vannak-e az égen fellegek vagy nincsenek, és mi hova helyezkedünk. Ha nélkülözzük Isten szeretetének boldogító közelségét, az semmiképpen nem szeretetének hiányát jelzi, hanem azt jelenti, hogy

mi magunk rejtőzünk el sugárzó fényétől, vagy a külső körülmények (fellegek) nehezítik, hogy sugara elérjen hozzánk. Vagy pedig sötét éjszaka van... De melegsége akkor is árad.

Nemrégiben láttam két gyereket, akik az udvaron játszottak. Az egyik 12 éves forma, a másik 4. A nagyobb ijesztgeti a kisebbet: elkaplak, mindjárt megfoglak, mindjárt megverlek! A kicsi teljesen megrémül, rohan egyik helyről a másikra, a nagyobb meg utána. Világos, hogy elkaphatta volna, de nem akarja bántani, csak bosszantani akarja. De a kicsi ezt nem tudja és már teljesen megrémült. Ez így megy egy ideig. Egyszerre a kisebb elkezd szaladni a háztömb felé, ahogy csak bír, mert a kertkapuban meglát egy férfit, egészen nyilvánvalóan az édesapját. Mint a villám hozzá rohan, belécsimpaszkodik, teljes erejéből, megkönnyebbülten öleli az apját, mint egy vaskapocs. Boldog, hogy végre megmenekült, biztonságban van... Miért ne játszhatnánk el ugyanezt Mennyei Atyánkkal mi is?! Ha bajban vagyunk, ha nehézség ér minket, ha félünk, miért ne vethetnénk magunk a karjaiba biztonságot, menedéket keresve, mondván: Bízom Benned! Benned bízom, mert tudom, hogy szeretsz engem!

A gyermekségről

Jó Anyám, kérlek Téged: tekints rám ma is, add meg annak a gyermeknek hívő együgyűségét, aki hagyja, hogy megtalálják és boldog, hogy újra otthon lehet. Adj bátorságot, hogy mindig visszataláljak Hozzád, ha eltávolodom Tőled: ha eltávolodom a magamba zárkózottságba, ha eltávolodom a tevékenykedésbe, ha eltávolodom a lármába, ami bennem és körülöttem van, s onnan is, ahová a szenvedés úzótt, a fájdalom taszított. Ámen.

(Kockáztatni bátor...)

Ne félj, mert megváltottalak!
Neveden szólítottalak: az enyém vagy.
Ha tengereken kelsz át, veled leszek;
és ha folyókon, nem borítanak el;
ha tűzön kell átmenned, nem égsz meg,
és a láng nem perzsel meg.
Mert drága vagy szememben,
becses vagy nekem és szeretlek...
Ne félj hát, mert veled vagyok!

(Izajás 43)

Bárcsak felismernék egyszer az emberek, hogy nekem anyai szívem is van, amely — az időtlen gondviselésen keresztül — sohasem szűnik meg magában hordozni és gondozni őket. Amint az anyaméh, a

legzseniálisabb inkubátor működik, ugyanúgy látja el életet védő szerepét az a hatalmas védőbúra, amit a föld légkörének vagy mennyboltnak mondanak. A légkörrel csodálatosan bepólyált bolygónk védelmezi valamennyi gyermekét. Igen, ez a tér is a csodálatos isteni jószág ajándéka!

Itt éltek egy életadó és életet védő burok közepén. Tekintsétek Isten kitárt, ölelő karjának. Ezek a karok úgy tartanak benneteket, mint édesanyátok karja tartott, amikor kicsik voltatok. Törekedjétek észrevenni Isten feszülten figyelő tekintetét, amint lélegzéseteket nézi, mint az anya a kiságy mellett. Isten örködik éjszakai alvástok felett, hiszen Ő ringatott álomba benneteket. És Ő nyitja ki szemeteket minden új reggelen.

Higgyétek el nekem: akár kutatók ezt, akár nem, akár rájöttek magatok, akár nem, vagy egyszerűen csak elfogadjátok, vagy kétkedtek benne, higgyétek el nekem, hogy Isten testestül-lelkestül befogadott benneteket az Ő isteni gondoskodásába. Nem csupán földi létetek tartamára, hanem időtlen időktől és mindörökre.”

(Henri Boulad)

Isten személyes kapcsolatban áll veled, bárki is légy. Neveden szólít. Rád tekint és elfogad: úgy, ahogy vagy, amilyennek alkotott. Teljesen

ismer téged, ismeri érzéseidet, gondolataidat, gondjaidat, képességeidet és gyöngeségeidet. Lát, amikor örülsz, és lát, amikor bánat ér. Odafigyel rád, ismeri szívverésedet, lélegzetvételeidet is. Jobban szeret, mint te önmagadat.

(Newman bíboros)

Isten soha nem szűnik meg gyermekeinek atyja lenni.

(Páduai Szt. Antal)

Sok embert visszatart az imádságtól egy ijesztő elképzelés a rettenetes Bíróról, aki elől semmit sem tudunk elrejteni, aki mindenén átlát. Igen, de ha mindenén átlát, ha nincs titok előtte, akkor azt a rengeteg jószándékunkat is látja, ami az életben valahogy félresikerült: meg nem értések, félremagyarázások, a sikertelenségek és saját esendő természetünk miatt. Így azt is elképzelhetjük, hogy Jézus megkérdezi: nagyon nehéz volt? nagyon fájt? „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és meg vagytok terhelve: én felüdítlek titeket.” (Mt 11,28)

(Nárcisz nővér)

Kedves Atyám! Te a ki nem mondott imákat is érted. De olyan jó megszólalni előtted, hiszen a gyermek az atyja előtt örül, ha megszólalhat. Jó tudnunk, hogy Te a szívben olvasol, és amit nem tu-

dunk, nem mernénk, talán nem is lehetne megfogalmazni, azokat a finom rezgéseket, fájalmakat, befelé hulló könnyeket, vagy a sikolyokat mind hallod; mindent, ami történt és történik az életünkben. Előtted van egész lényünk. Áldunk, magasztalunk és dicsőítünk, hogy Veled lehetünk, és hogy Te velünk voltál. Ámen.

(Gyökössi Endre)

Röviden és világosan szabad ki-domborítanom: aki gyermekké akar válni, aki gyermek akar maradni, annak szüksége van egy rendkívül feszített és felgyülemlett férfierőre. Nem maradhatok gyermek — ha elveszítettem a gyermekséget, nem válhatok gyermekké — anélkül, hogy ki ne bontakozna bennem az elemi, nagymértékű férfierő... Viszsa kell hódítanunk, mozgósítanunk kell a férfiasságot, hogy felneveljük magunkban a gyermekséget. Ne higgyék ám, hogy ez könnyű valami! Olyan óriási önzetlenséget foglal magában és a kegyelem olyan hatalmas tömegét tételezi fel, hogy igazán megpróbálhatnak, amit csak akarnak, észre fogják venni: Gyermekké csak az válhat, aki kimondottan férfi; védenem kell a gyermekséget igazi férfiassággal... A férfiasság egész ereje szükséges ahhoz, hogy megőrizzük a gyermekséget.

(Kentenich atya)

Élő háziszentély

Keresd meg, Szűzanya!

Néhány évvel ezelőtt autó ablakára szerelhető fényvédő rolettákat vettünk, amiket régóta nem használtunk. Családnapokra készülődve a lakás minden zegzugát többször is átkutattuk gondolatban és ténylegesen is, de sehol sem találtuk. Nagyon bántott, hogy nincs meg, mert két legkisebb babánkra egész úton sütött volna a nap. Indulás előtt negyed órával már a tehetetlen düh fojtogatott, mikor eszembe jutott, hogy kérem a Szűzanya segítségét, Ő igazán megérti, milyen rossz egy anyukának, ha gyerekei szenvednek. Leültem a háziszentély elé, lelkem is lecsendesítettem és elmeséltem Neki bosszúságomat. És ekkor váratlanul bevillant az egyik fiók mélye, amiről teljesen elfelejtkeztünk, és akkor már biztosan tudtam, hogy ott megtalálom a nyavalyás rolettát. Kihúztam a fiókot és tényleg ott volt.

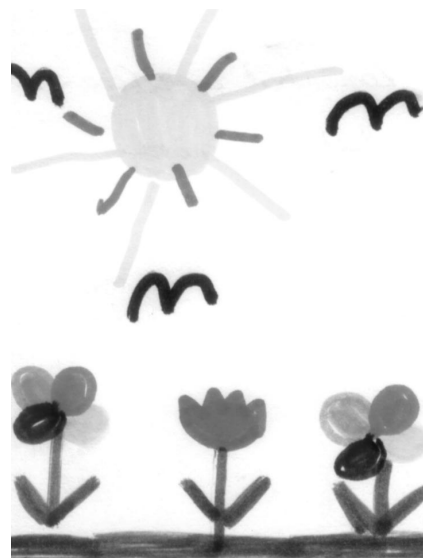
Miután megköszöntem a segítséget, négy éves kislányomnak is elmeséltem, hogyan segített a Szűzanya. A hatás nem is maradt el. Gyorsan eldugta a játék vasalóját az egyik táskába, majd leült, arcát a kezébe temette — ahogy tőlem látta —, majd félhangosan mondta: „Szűzanya, kérlek szépen, mondd meg, hol van a vasalóm!”

Köszöntjük az Édesanyákat!

Az anyai szeretet lényege a gondoskodás a gyermek felnövése-ről, és ez azt jelenti, hogy akarja a gyermek elkülönülését. Szeretete ebben különbözik alapvetően a szerelemtől. A szerelemben két, addig különálló ember eggyé válik. Az anyai szeretetben két ember, aki egy volt, elkülönül. Az anyának nem elég csupán megengednie, akarnia és támogatnia kell a gyermek elkülönülését. Ezen a ponton válik az anyai szeretet olyan nehéz feladattá, amelyhez önzetlenség kívánatik: hogy képes legyen mindent odaadni és nem akarni érte cserébe semmit, csak a szeretett lény boldogságát. Ezen a ponton vall is kudarcot sok anya. Csak az a nő tud igazán szerető anya lenni, aki tud szeretni; aki képes rá, hogy szeresse férjét, a többi gyereket, idegeneket, minden emberi lényt. Az a nő, aki nem tud szeretni ebben az értelemben, lehet gyengéd anya, amíg a gyereke kicsi, de nem tud szerető anya lenni — aminek az a próbája, hogy jó szívvel viseli el a különválást, és utána is ugyanúgy szeret tovább.

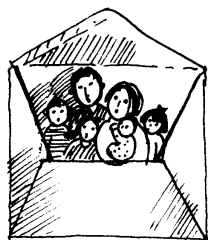
(Erich Fromm)

A szerető szülő olyan, mint lépcső mellett a korlát. A gyermek a lépcsőn kezdetben csak úgy tud járni, ha a korlátba kapaszkodik. Később csak az ujjai hegyével érinti a korlátot. Végül már kapaszkodás nélkül kettesével-hármasával veszi a lépcsőket, de nem fél, mert tudja, ha kicsit megcsúszna sem esne el, mert a korlát mellette van, és ő megkapaszkodhat...

Tükör? Anya

Az ovis ballagáson kislányunk könyvet kapott, tele találós kérdéssel. Az egyik így szólt: „Ha rá nézel, ő is rád néz, ha rá nevelsz, ő is veled nevet. Mi az?” A megoldás a tükör lett volna. Kislányunk azonban azt felelte: anya...

Páternosztér

Egy hivatal aulájában kb. ötévesen láttam először páternosztert. Nagyon félelmetesnek tűnt, hogy mozgás közben kell rálépnem, megy fel a magasba, megy le a mélybe, folyamatosan mozog. Úgy képzeltem, hogy kiszakítja a háztetőt fenn, lenn pedig félelmetes mélységekbe ér le. Édesanyámmal voltam, és egy emeleti irodába kellett mennünk. Be kellett volna szállnom. Én azonban teljesen kétségbe estem, jaj, mi történik velem, ha én ide belépek... Hova visz... És le tudok-e szállni róla?! Anyám kézen fogott és húzott magával. Torkomszakadtából ordítottam: Neeeee! Megmakacsoltam magam, mint egy csacsi. és nem voltam hajlandó egy lépést se tenni. Anya megértette félelmemet. Időre kellett mennie, ezért gyors léptekkel a lépcső felé mentünk. Felértünk az emeletre, én rémülten lestem a szörnyűséges „örökmozgót”, ahogy tart a semmibe.

Anyám végzett az elintéznivalókkal. Megkönnyebbültem, megyünk haza, nem látom többet ezt a borzalmas szerkezetet. De nem így történt.

Anyu megkérdezte, miért félek ennyire. Én a magam módján elmakogtam, mire ő próbálta elmagyarázni egyszerű szavakkal, hogyan működik ez a felvonó. Ez engem egy cseppet sem nyugtatott meg, továbbra sem óhajtottam beszállni. Édesanyám azt mondta: márpedig beszállunk. Én alkudoztam: menjen csak ő. De hajthatatlan volt. Mondta, tudod, sohasem vinnélek olyan helyre, ahol bajod történhetne. Ezzel karjába emelt. Én erősen kulcsoltam a nyakát, csendben sírtam, szemem becsuktam: jöjjön aminek jönnie kell, most biztosan kilövellünk az égbe... Éreztem, ahogy belép a mozgó gépbe, és vártam a katasztrófát. Szép lassan haladtunk. Egyszer csak kiléptünk, megint a folyosón álltunk. Rám nézett: na, történt valami bajod? Nem — mondtam —, de inkább most már menjünk haza. Dehogy megyünk, most kezdünk csak belejönni. Ekkor, engem még mindig a karjában tartva, újra beléptünk. Már ki mertem nyitni a szemem, figyeltem a lassan elmerülő ajtókat, embereket, félelmem kezdett elszállni. Megint kiléptünk. Anyám rám mosolygott, letett a földre, és újra beléptünk. Már én is mosolyogtam, kezdett tetszeni a móka. Kiléptünk, beléptünk, kiléptünk, beléptünk... és kacagtunk.

Ez az emlék élesen él bennem, és eszembe jut sokszor, és nemcsak, ha páternosztert látok. Mi lett volna, ha anyám enged visításomnak, és haza

visz, mielőtt félelmemet feloldja. Továbbra is rettegtem volna és kudarc-ként éltem volna meg. És előbb vagy utóbb újra ebbe a helyzetbe kerültem volna, és lehet, hogy kinevették volna riadalmamat. Édesanyám belevitt a félelmetesbe. Nem rövid távú nyugalmat akart számomra, hanem teljesen fel akarta oldani bennem a kízó félelmet. Ez a megoldás volt a nehezebb: neki is és nekem is. Könnyebb lett volna elkerülni a problémát, mint szembenézni vele.

Ez az emlék gyakran eszembe jut: pl. akkor, amikor kislányom nem mert a csúszdára felmenni, félt az állatoktól, a bójától a vízben, a kiabálás ovis társától... És akkor is, amikor Isten „hoz helyzetbe”: amikor félek találkozni egy bizonyos emberrel, és Isten a „félelmetes” ember új oldalát mutatja meg; vagy félek egy olyan szerencsétlenségtől, ami az ismerőseimmel történt; vagy félek egy helyzettől, pl. előadás tartástól és még sorolhatnám. Isten „helyzetbe hoz”, mint anyám tette. De nem csupán belelök az oroslán barlangjába, hanem jön velem Ő is, támogat, segít, bátorít... És a végén rám kacsint: ugye, nem kellett volna ennyire félned? Ugye, meg tudtad csinálni?

A „lovacskaik”

Négyéves kisfiúnk egy kis műanyag lovat kapott a névnapjára. A nővérenek is nagyon megtetszett és a zsebpénzéből hozatott egyet magának is az édesapjával.

Egy kora tavaszi szombaton családi sétára indultunk. A lovacskákat a gyerekek mindenképpen magukkal akarták hozni, hiába figyelmeztettük őket, hogy elveszhetnek. A srácok, mint kiscsikók, mikor kiszabadulnak, bőszi ugrálásokkal eresztették ki az istállógőzöt. A templomkertben négykézláb ügettek a fűvön a templom teljes hosszában. Már elég messze, a falu végén, a temetőn is túl jártunk, amikor a papa észrevette, hogy fiacskájának nincs a kezében a lova. Elhagyta valahol a nagy játékban. Mondtuk, hogy majd hazafelé megkeressük, szegény kisfiúnk azonban vigasztalhatatlanul siratta a lovát. Nővére megsajnálta:

— Ne sírj, neked adom az enyémet, ha nem lesz meg a tied.

A pici ebben meg is nyugodott, sétáltunk tovább. Lányunk elgondolkozott:

— Nem vehetnél inkább holnap egy új lovat? — kérdezte apját.

— Nem! — hangzott a tömör válasz.

Kis idő múlva újra próbálkozott:

— És ha adok rávalót a zsebpénzemből?

— Akkor sem!

A vita befejeződött. Szegénykém rájött, hogy ló nélkül maradhat. Látszott rajta, hogy szenved miatta. Lassan hazafelé indultunk. A gyerekek keresték a lovat, de nem találták, tűvé tettek minden zugot, ahol jártak, de egészen hazáig nem bukkantak rá. Kislányunk odajött hozzám:

— Mama! Én tudom, hogy megtaláljuk a lovat, imádkoztam érte.

A helyzet egyre reménytelenebbnek látszott. A templomhoz értünk. Férfjem a sekrestye ablakához ment, ugyanis ez kisfiunk egyik kedvenc helye. És lám, mintha csak oda lett volna készítve, ott volt a lovacska!

Kislányunk nagyon örült, és mi is vele.

Az anyósháború vége

Négy éve vagyunk házasok. Isten végtelen kegyelmének első közös megtapasztalását szeretnénk megosztani.

Anyósomékkal kisebb apróságok miatt már házasságunk elejétől voltak feszültségeink, de első gyermekünk megszületéséig ezeket felszín alatt tudtuk tartani. Azonban kislányunk születése után — igaz a segítőkészség jószándékával — feleségem családja átjáróháznak használta a lakásunkat, életünket. Amikor elmondtuk nekik, hogy mi már külön család vagyunk és szeretnénk, ha ezt tiszteletben tartanák, ők nem értették meg és nagyon megbántódtak.

Ezt a beszélgetést sok másik követte, de minél inkább próbáltuk megértetni magunkat, annál rosszabb lett a kapcsolatunk velük, sőt eljutottunk oda, hogy kizárólag ünnepi alkalmakkor találkoztunk.

Mivel nagyon bántott minket ez a helyzet, feleségemmel elhatároztuk: imával és böjttel fogjuk kérni Istent, hogy cselekedjen és mutassa meg, hol hibáztunk. Pár hónap után — mint később kiderült anyósomék is buzgón imádkoztak ezért a szándékért — találkozásaink egyre kevésbé voltak feszültségtől terhesek és egy újabb beszélgetés során végre megértettük egymás fájó pontjait és sérelmeit. Ezek után napról napra közelebb kerültünk egymáshoz, és kapcsolatunkat mind a mai napig a szeretet hatja át.

Nagy boldogság volt megtapasztalnunk, hogy Isten valóban cselekszik, ha kérjük, és teljes szívvel ráhagyatkozhatunk.

Apa, figyelj oda!

Egy ismerős családban két éve meghalt az édesanya súlyos influenzában. Az édesapa azóta gyászban van, megtörve látja el feladatait a családjában, a viszontlátás hite nem ad neki reményt, úgy érzi, szeretett feleségét örökre elvesztette. Sokat beszél két kislányának halott édesanyjáról, ébren tartja bennük az emléket, de nem tudja megadni nekik a vigasztaló, boldogító tudatot, hogy az anyukájuk él, törődik velük, gondol rájuk és találkoznak majd egy napon.

Szívszorító látni, amint gyermekeit kíséri az édesapa az ovis anyák napi ünnepélyre. Egy alkalommal a nagyobbik lány jelenlétében beszélgettünk az apukával, és én sok lelki tusa és habozás után megemlítettem, hogy nem veszítette el feleségét teljesen, lelke él és velük van. Az apuka hitetlenkedve fogadta szavaimat, a kislány azonban nagy szemekkel rám nézett és apukájának azt mondta: Én mindig tudtam, hogy anya velünk van. Én sokat beszélgetek vele. Elmondom neki, hogy mi történik velem. Este megsimogat, ha lefekszem és azt mondja, nagyon szeret. Apa, neked is mondja, csak te nem figyelsz oda...

Bújni akarok...!

Legkisebb gyermekünk, ha szomorú, ha fáj valamije, ha megbántották vagy mi leszidtuk, ezt kiabálja: Bújni akajok, bújni akajok.

Nemrégiben a munkahelyemen olyan mulasztásért vontak felelősségre, amit nem én követtem el, ráadásul lehetőséget sem kaptam, hogy tisztázzam a helyzetet. Munka után egy hivatalban kellett volna intéznem néhány dolgot, hosszas sorbanállás után elküldtek, hogy még szerezzek be olyan iratot, amit korábban nem említettek. A villamoson rám ripakodott egy idős hölgy, mert fékezéskor lábára léptem. Házunk előtt, a játszótéren áthaladva buckára léptem és kibicsaklott a bokám. Ültem a földön, szemem tele könnyel, senki nem volt a környéken, aki segíthetne. Elkeseredettségemben Istenhez fordultam: Bújni akarok, bújni akarok, bújni akarok...!

HIRDETÉS — HIRDETÉS — HIRDETÉS — HIRDETÉS

Tisztelt Uram, Asszonyom!

A nyugdíjas évek felé közeledve bizonyára Önök is elgondolkoztak azon, hogyan tehetnék ezt a szép időszakot a lehetőségekhez képest gondtalanná, nyugodttá, anyagilag és lelkileg kiegyensúlyozottá. Társaságunk, a *Gondviselés Biztosító Társaság* (továbbiakban *Gondviselés*) az Önök döntését szeretné megkönnyíteni. Kérem, fontolják meg ajánlatunkat, mielőtt esetleg másik befektetési forma mellett köteleznék el magukat.

Társaságunk több ezer éves múltra tekinthet vissza. Elégedett ügyfeleink hiteles tanúságtétele megtekinthető egy Önök által is jól ismert könyvben, a Szentírásban, emellett megszámlálhatatlan könyvben, folyóiratban és előszóban is tudomást szerezhetnek sikeres működésünk bizonyítékairól.

Kiegészítő *nyugdíjbiztosításunk alapja* egy soha nem inflálódó tőke: **a szeretet**. Nagyon kell vigyázni, ugyanis ez a legértékesebb valuta, a világ összes országában beváltják, ezért sokan hamisítják. Mi Önöknek az *eredeti, hamisítatlan* valutát ajánljuk, melynek előállítását egy kiváló szakértő a korintusiaknak írt első levelében leírta és a világ legismertebb Mesterétől, Názáreti Jézustól tanulta. A Mester azt tanította és egész életével és halálával is azt bizonyította, hogy *életünk legfontosabb feladata* ennek az eredeti és hamisítatlan valutának, *a szeretetnek az előállítása*.

Tisztelt Uram, Asszonyom! Ha Ön minden igyekezetét arra fordítja, hogy ezt az időtálló tőkét megszerezze, ez az Ön legfontosabb munkája és minden egyebet (különmunkát, házimunkát, takarékoskodást) ez alá rendel, biztos lehet abban, hogy nem csak ez az értékes tőkéje gyarapodik, hanem tapasztalja, hogy fontos dolgokban nem szenved hiányt. Ennek az állításnak az igazságát Központi és visszavonhatatlan Garancia szavatolja: „Keressétek előbb Isten országát és az Ő igazságát, és mindezt megkapjátok hozzá. Hiszen Mennyei Atyátok tudja, hogy mindezekre szükségetek van. Ne aggódjatok tehát a holnapért...” (Mt 6,32-34)

Hogyan tudja tőkét minél magasabb haszonnal forgatni?!

1. lépés: Szórja szeretetét úgy, mint a kályha a melegét! A kályha hiába igyekszik melegséget sugározni a távolállókhoz úgy, ha melegét nem adja még erősebben a közel állóknak, a családtagoknak. Ha a szeretet melegsége a közelállókat alig-alig éri, hiába igyekszik a távolabbiakat átjárni, a sugárzás erőtlen, hatástalan marad.

2. lépés: Tanítsa, hogyan kell ezt a tőkét előállítani! Több évszázados tapasztalatok és kísérletek igazolják, hogy csupán szavakkal nem érhetünk el sikert, az előállítás oly nehéz, hogy személyesen kell a példát megmutatnunk. Ha családjától idős napjaiban szeretetet vár, szeresse most családját. Ha családjától idős napjaiban gondoskodást vár, gondoskodjon most családjáról. Ha családjától idős napjaiban segítséget vár, segítsen most családjának. Napjaink társadalmában kialakult egy kockázatos befektetési mód, melyet más társaságok ajánlanak: sok időt fordítunk a munkára és arra, hogy takarékoskodjunk, hogy lehetőleg elég pénzünk legyen, ne szoruljunk más, pl. gyerekeink, unokáink segítségére, jelenlétére. Ezáltal nem marad erőnk, időnk másra, pl. gyerekeinkre, unokáinkra, akiknek most a mi segítségünkre, jelenlétünkre lenne szüksége. Vagyis nem adunk, hogy majd nekünk se kelljen adniuk, ne kelljen elfogadnunk. Félünk a kiszolgáltatottságtól, mert nem szeretünk igazán. Hiszen aki igazán szeret valakit, nem fél attól, hogy ki van szolgáltatva neki.

3. lépés: Ha főállású munkáját (a szeretet gyakorlását) lelkiismeretesen végzi, munkabére egy Központi Bankba kerül, melyet egy feddhetetlen, minden tetteiben megbízható, mély érzésű igazgató, a Gondviselés vezet, aki a befizetett nyugdíjjáradékból mindenkinek pontosan a neki szükségeset adja. És azt valóban megadja. Itt is felmerül egy probléma: előfordulhat, hogy adódnak kiegészítő tevékenységek (mellékállás, házimunka, gondoskodás idegenekről, spórolás stb.), ezek gyakran gátolják a szeretet kifejezését (persze nem minden esetben). Ezért vigyázzon, a szeretet legyen a legfontosabb szempont, ne az anyagiak bebiztosítása.

Tisztelt Uram, Asszonyom! Amennyiben ezt a biztosítást már megkötötte, úgy ajánlatunk erősítse meg Önt elhatározásában. Ha nem, kérjük, a nyugdíjas évek biztonságának terhére tegye a *Gondviselés* vállára és Ön a társaság több ezer éves múltját figyelemmel kísérve nyugodt lehet, hiszen a bankok, a befektetések, a tőzsde csődbe mehet, az ingatlanok értéktelenedhetnek, eléghetnek, nehezen összekuporgatott pénze „elúszhat”, azonban a *Gondviselés* még sohasem jutott csődbe.

Amennyiben ajánlatunk felkeltette érdeklődését, keresse meg üzletkötőnket elsősorban az Önhöz legközelebb állók szívében.

Köszönettel: Gondviselés Biztosító Társaság

Megjegyzés:

Ajánlatunk nem zárja ki más tisztességes társaságok szolgáltatásainak igénybevételét.

II. János Pál pápa családokhoz írt leveléből: A húsvéti jel és a család (részlet a 11. fejezetből)

Az ember születése, az, hogy „ember jött a világra” (Jn 16,21) húsvéti jel. Szent János elbeszélése szerint maga Jézus szólt róla tanítványainak szenvedése és halála előtt, amikor a távozása miatti szomorúságot a vajúdo asszony fájdalmához hasonlítja: „Az asszony, amikor vajúdik gyötrődik, mert eljött az ő órája, de amikor világra szülte gyermekét, már nem emlékszik gyötrődésére az öröm miatt, hogy ember született a világra.” (Jn, 16,21). Krisztus halálának „óráját” (13,1) a vajúdo asszony „órájához” hasonlítja, az új ember születésének tökéletes megfelelője az élet halál fölötti győzelme az Úr föltámadásában. Ez a párhuzam különböző reflexiókra késztet. Miként Krisztus föltámadása az Élet megnyilvánulása a halálon túl, úgy egy gyermek születése az élet megnyilvánulása, mely élet Krisztus által mindig az életnek „arra a teljességére” van rendelve, mely Istenben van: „Azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen” (10,10). Íme, ez Szent Ireneus kijelentésének legmélyebb és igaz jelentése: „Isten dicsősége az élő ember.”

A tételhez, hogy az ember az egyetlen teremtmény a földön, amelyet Isten önmagáért akart, a Zsinat azonnal hozzáteszi, hogy ez a teremtmény „csak akkor talál teljesen önmagára, ha őszintén elajándékozza magát. (25)... A szeretet következtében valósul meg az ember azáltal, hogy őszintén elajándékozza magát: szeretni annyit jelent, mint adni és kapni szabad és kölcsönös ajándékozással úgy, ahogyan vásárolni és eladni nem lehet.

Az önajándékozás evangéliumi igazsága — mely nélkül az ember nem „találhat teljesen magára” — érzékelhetővé teszi, hogy ez az „őszinte ajándékozás” mennyire mélyen gyökerezik a Teremtő és Megváltó Isten ajándékozásában, a „Szentlélek kegyelmében”, kinek „kiáradását” kéri az eskető pap a házasságkötés szertartásában. E „kiáradás” nélkül igazán nehéz mindezt megérteni és véghezvinni, mint az ember hivatását... Enélkül az igazság nélkül a házastársak és a család élete nem lehet teljes értelemben emberi.

Levél
Tilman atyától
(a német Schönstatt-mozgalom
vezetőjétől)

Kedves Schönstatt-családok!

Sajátos dolog, mikor az ember úgy észlel valamit, amit mindig is tudott, mintha életében először hallaná. Pontosan ezt éljük meg mi is.

A végtelen Isten, a szent Isten, aki millió és milliárd csillagot teremtett és azokat fenntartja, aki az egyes ember szívébe tekint és szeretettel hozzáfordul, ez a végtelen Isten a mi Atyánk. Hozzánk fordul és azt mondja: Te vagy az egyetlenem és a mindenem.

Ő életünk minden apró részletével törődik. Vezet minket és terve van az életünkkel. Mi nem mindig értjük ezt a tervet. Végül majd meg fogjuk érteni, hogy minden szeretet volt, amit Tőle kaptunk.

Alapítója értékes adományt ajándékozott a Schönstatt-mozgalomnak, ez pedig a gondviselésbe vetett gyakorlati hit.

Újra és újra időt szakítunk és elgondolkozunk. Visszaidézzük még egyszer a már átélt eseményeket és felfedezzük: Ó, hát Te állsz mögötte, Te, mennyei Atyám! Szeretettel beszélünk Vele, majd válaszolunk Neki. Ez a válasz nem különleges. Éppen csak az, amit a mi Atyánk most, itt és ma akar tőlünk.

A mi schönstatti kegyelmi Anyánk, akivel szeretetszövetséget kötötünk, megmondja aztán, hogy tennünk kell valamit, hogy el kell fogadnunk Isten akaratát. Aztán az Ő kedvéért megteesszük. Gyarapítjuk a kegyelmi tőkét. A mi kis énünk tágul a többi ember és az egész Egyház iránt érzett felelősség felé.

Az erő, amely eközben mozgat minket, maga a Szentlélek. Ő hordoz minket.

Egy csoport bemutatkozik

1991 őszén alakultunk, miután családnapokon vettünk részt. Csoportunk akkor öt budapesti házaspárból állt. Vannak köztünk pedagógusok, művészek és számítógépes szakemberek. Két családban van négy gyerek, egyben három, kettő és egy gyerek. A férfiak általában sokat dolgoznak, kevés időt töltenek a családdal. Egy apuka otthon dolgozik a gyerekek mellett.

Mindig akadt valamilyen kihívás, amivel szembe kellett néznünk és meg kellett oldanunk. Első nehézségünk akkor adódott, amikor az egyik házaspár munkatársi kapcsolat útján szorosabb kapcsolatba került egy Hit Gyülekezetbe járó emberrel. Számukra hirtelen megkérdőjeleződött sok minden. Nehéz volt akkor arra figyelni, hogy ne menjünk el a viták vakvágányára. Végül, sajnos, ettől a házaspártól búcsút kellett vennünk.

Ezután a vezető házaspár vidékre költözött, így maradt három házaspár vezető nélkül. Tilmann atya azt tanácsolta, hogy csak várjunk és figyeljünk, ki fog derülni, ki alkalmas vezetőnek. Mondta még, hogy akár három család is maradhatunk, így nagyobb tér nyílhat apostolkodásaink megbeszélésének.

Egy idő után hívtunk még két családot és egy nem végleges vezetőt választottunk. Végleges vezetőnk a mai napig nincs. Ez nem feltétlenül jó, de így van.

Időközben szomorúságunkra ismét megvált tőlünk egy család, hiányolták az intenzívebb hétköznapi kapcsolattartást. 1997-ben új családdal gazdagodtunk, ami élenkítően hatott csoportunkra. 1998-ban nagy bánatunkra egyik alapító családunk vált meg a csoportunktól, de nem a mozgalomtól. Hamarosan új házaspárt köszönthettünk, így ismét öten lettünk.

Nálunk a házigazda és a témából készülő házaspár nem ugyanaz, így jobban meg tudjuk osztani a terheket. Az összejövetelet esténként tartjuk, mindig más család lakásán.

Megérkezés után szabadon imádkozunk, majd a téma felvezetését követően megbeszéljük, kit mi érintett meg, milyen a témával kapcsolatos élményei, tapasztalatai vannak. Nagyot lendített a közös esték menetén, amikor egyik társunk felvetette, hogy az estért felelős házaspár kiselőadás formájában vezesse fel a témát. Nagyon jól bevált a gyakorlatban, mert azóta a mai napig igazán lelkiismeretesen készül, aki éppen sorra kerül, persze a csoport többi tagja is. Az anyag megbeszélése mindenkit megmozgat. Előfordul, hogy a házaspárból csak az egyik fél beszél. Annak ellenére, hogy nagyon jó az előadása, hiányzik a házastárs megnyilvánulása is.

Majd megállapodunk egy „jófeltételben”, amire a következő találkozósig megpróbálunk odafigyelni. A „jófeltétel” korábban nem igazán működött a csoportban. Ellenállásba ütközött, hogy előre elhatározzuk, mire figyelünk a következő hónapban, és a tapasztalatok megosztása is, ami természetesen nem kötelező. Nem sejtettük meg, hogy a fejlődés milyen nagyszerű lehetősége rejlik ebben. Az utóbbi 3-4 alkalommal kezdtük el felfedezni, nagy újdonság ez és öröm számunkra. Úgy tűnik, egyre inkább tud általa vezetni minket a Szűzanya! Pl. ilyen elhatározásokat vállaltunk: Nem mondunk rosszat a társunkról, és más emberekről sem. Vagy: Minden nap imádkozunk egy Úrangyalát a társunkért. Vagy: Kedvesebben fogadjuk a hazatérőt. Felmerült az a probléma, ha „kitervelten” teszünk jót társunknak, az esetleg nem őszinte és nem spontán, mondjuk, ha éppen haragsunk rá. Ebben a helyzetben az a gondolat segít, hogy Jézusnak teszem a jót, aki a társamban él.

A „hivatalos rész” után lakomázunk. Eleinte sokszor éjfélig, vagy még tovább is együtt voltunk, de ez a másnapi következmények miatt szerencsére „normalizálódott”. A legfontosabb csoport a családuknak és a kialvatlanság beárnyékolta a következő napi együttlétet. Az estbe így is sok minden belefér, hisz nemigen szoktunk késni.

Évente legalább egyszer, de inkább többször szervezünk olyan programot, amelyen gyermekeink is megismerhették egymást, pl. közös játékot, kirándulást.

Elég távol lakunk egymástól, így a hétköznapiakban nem igen tudunk kapcsolatot teremteni, mégis úgy érezzük, szükség van a rendszeres találkozásokra, hisz mindig készülni kell az anyagból, meg kell beszélni a témát a házastárral is, így talán lassan egyre inkább belénk ívódnak a schönstatti alap gondolatok.

Nap, mint nap szembenézünk az önmagunk, társunk és gyermekeink elfogadásából adódó nehézségekkel, a házastársak eltérő nézeteivel. Azon dolgozunk, hogy a feltétel nélküli szeretet biztonságát családuknak tagjainak minél jobban megadhassuk. A problémák és megoldások valamiképpen kifejezésre jutnak a csoportban is.

Valószínű, hogy a csoportban pl. az egymásra való odafigyelésre nagyobb hangsúlyt kellene fektetnünk, de reméljük, hosszú még az élet.

Ahogy az egyik házaspár látja a csoportot

Folytatódnak az előadók vendégszereplései a katolikus iskolák, plébániák és más közösségek meghívásaira.

— Pécssett végéhez közeledik a Szent Mór Családszeminárium, melyet végig nagy érdeklődés kísért.

— Hasonlóan jó fogadtatásra találtak előadóink Budaörsön, a katolikus iskolában megszervezett előadássorozaton.

— További előadások voltak még Budapesten, Zalacsányban, Szentendrén, Pátyon, Piliscsabán...

— A Veszprémi Főegyházmegyében Márfi érsek atya hivatalosan is megbízta a Családakadémiát a családok továbbképzésének feladatával. Ebben a térségben szervezett egyházmegyei és helyi lelki napok, majális és a nyári tábor előadásait a Családakadémia szolgáltatja.

— A Budapest-Esztergomi Főegyházmegyében elismerést kaptak előadóink a család-csoport vezetőknek szervezett továbbképzési napon. A főegyházmegyei család-referens és a helynök atya ajánlására Paskai bíboros-érsek atya megadta a hivatalos működési engedélyt a Családakadémia számára.

— Hasonlóan jó együttműködés bontakozik ki a Székesfehérvári Egyházmegyében is. Itt, Székesfehérváron, június 26-án Családünnepet rendezünk.

— Befejeződött a családtréner képzés kísérleti, „0”. évfolyama. A résztvevők sok jó tapasztalatot szereztek az előadások készítésében, az együtt dolgozásban. Eközben közösséggé forrtak össze.

— Jelentős lépések történtek az osztrák családkadémiával való együttműködésben, amelynek fontosságára Tilmann atya és Bíró püspök atya is felhívta a figyelmünket.

Január 30–31-én 2 házaspár „hospitálni” volt Bécsben. Március 20–21-én pedig 10 magyar és 5 osztrák házaspár részvételével ugyanott tapasztalatcserét rendeztünk. Ekkor született meg a döntés: a kétéves családtréner képzés első évfolyama Budapest térségében 1999 szeptemberében indul.

„Tedd könnyűvé énnekem ezt a nehéz hűséget”

(József Attila)

Ezekon az oldalakon a feleségekhez és a férjekhez szólunk külön-külön, hogyan tehetjük magunkat könnyebben szerethetővé, hogy házasságunk alapja, az igaz szeretet, meg ne gyengüljön.

Öt perc reggelente

Kedves feleségek! Többgyermekes édesanyaként a sok tennivaló miatt gyakran későn kerültem ágyba, és bizony előfordult, hogy éjjel gyereksírásra ébredtem, reggel alig volt erőm kimozdulni az ágyból, gyűrött hálóingben, mosdatlan arccal kitámolyogtam a konyhába, sietve elkészítettem a reggelit, ingerült voltam. A férjem magára kapkodta ruháját, én az ajtóban enyhén áporodott puszit nyomtam az arcára, és ő elment... Elment a munkahelyre, ahol olyan nők vannak körülötte, akiket parfümillet leng körül, arcuk gondosan ápolt, hajuk rendezett és mosolyognak, és megértőek... Egy alkalommal a férjem munkahelyén jártam és akkor döbbsentem rá a valóságra.

Természetesen a férjemben (azt hiszem) nem merült fel semmi hátsó gondolat, hiszen szeret engem, tudja, nem várhatja el, hogy reggel órákat töltsék a fürdőszobában (talán azért sem, mert akkor neki kellene ellátni a gyerekeket), megérti, hogy fáradt vagyok.

A munkahelyen látottakon elgondolkodtam: órákat valóban nem várhat el. De öt percet sem? Mire elég öt perc? Hogy hideg vízzel megmossam az

arcom, megfésülködjem, egy kellemes dezodort fújjak magamra, szájam kiöblítsem és felkapjak egy tisztességes pongyolát vagy otthoni ruhát.

Férjem mennyivel könnyebb helyzetben van, amióta az öt percet magamnak-neki ajándékozom, amikor a munkahelyen a kolléganőre néz, és egy pillanatra összehasonlítást tesz. Az öt perc, amit magamra áldoztam, ajándék lett a férjem számára és a tökéletes sminket, frizurát, méregdrága parfümöt, divatos ruhát talán pótolja a törődésem, gondoskodásom, szeretetem...

Vallomás a férjnek

„...Ha szomjazol, hát aszúbort adok,
de pár sötétlő könnyet bennhagyok
s ha érzed, hogy íze keserű —,
azért csak idd, nincs édesebb nedű.

Ha tested fázik, lelkem rád adom,
két vállad bársonnyal betakarom.
És reszkető agyam, ha éhezel -
szükségben nálam sohasem leszel.

S ha fáradt tested megpihenni vágy,
nyugodj karomba, nincs puhább faágy
s mert kell majd egyszer mégis oltalom,
fogadd, fogadd el, kérlek, a karom.

Fogadd el, vélük bármit is tehetsz,
azért hozzám kegyetlen nem lehetsz.
Ha nem jönnél is mind tiéd marad,
nem kéri vissza gyöngé pillanat.”

(József Attila)

Előléptetem a feleségem

Kedves Férjem! Nem értem a feleségemet. Gyakran tesz megjegyzéseket, hogy nem dicsérem meg a főztjét, nem veszem észre, hogy ragyog a lakás, hogy csinosította otthonunkat, hogy jól bánik a gyerekekkel, hogy fodrásznál volt és nem mondom neki, hogy szeretem. Pedig látja, hogy mindent megteszek a családért, hogy sietek haza hozzájuk, hogy

jóízűen eszem az ételt, hogy jókedvű vagyok itthon. Miért kell ezt mondani?! Hiszen a vak is láthatja, hogy szeretem. Ráadásul még azt is elvárja, hogy apróságokkal, esetleg virággal kedveskedjek neki.

Ő a nap legnagyobb részét otthon tölti, én a munkahelyemen. Én, ha elvégzem a munkám, jól eső érzés tölt el, a betegeim hálásak, ha egy cikkem megjelenik egy orvosi újságban, büszkeség tölt el, kapok előléptetést, kapok fizetésemelést, kapok elismerést. Mit kap a feleségem? Szinte semmit. Ha tőlem nem kap dicséretet, szinte senkitől. A gyerekek természetesen veszik mindazt a jót, ami körülveszi őket, ők nem dicsérik. Ki mástól várhatná a megbecsülést, ha nem tőlem?! Őt egyedül én léptethetem elő, és bizony elő is léptetem a szívemben, mert persze hálás vagyok neki, hogy tartja a frontot otthon, hogy biztos hátteret, meleg fészket teremt és nélküle én sem tudnék az lenni, aki vagyok. De erről csak akkor tud, ha ki is mondom. Engem sem gondolatban helyeznek magasabb beosztásba, nem csak a szívükben adják a fizetésemelést. Nem könnyű ezeket kimondani. Nem is jön könnyen a számra a szó, de néha erőt veszek magamon és kipréselem a hála szavait, mert tudom, milyen fontos, hogy ő is megkapja az elismerést, ami minden dolgát jól végző embert megillet. És ha nagy nehezen kimakogok egy dicsérő szót, meghatódik és madarat lehet vele fogatni... És az nekem is jó.

Vallomás a feleségnek

„Mindennap belédszeretek, pedig ki sem ábrándultam belőled.”
(Képes Géza)

Kedves daloskedvű Családok! Kérünk Benneteket, ha kedvetek és időtök engedi, zenésítsétek meg a fenti József Attila idézetet és küldjétek el nekünk. Készíthetnénk egy kazettát a házastársi szerelemről.

❧ Őszidő ❧
(életbölcesség az előttünk járó generációtól)

Az a család, aki együtt imádkozik, együtt marad. Egy mondatban így fogalmaznám meg mondanivalómat. Házasságkötésünkkor lelki atyánk ezt a gondolatot adta útravalóul. Mélyen szívünkbe véstük és mindenkor kitarítottunk mellette.

Kerültünk igen nehéz helyzetekbe: egy gyermekünket hirtelen elvesztettük, feleségem majd belehalt a fájdalomba. Nem tudtunk beszélgetni. Nem tudtunk egymásnak mit mondani. De fogtuk egymás kezét és imádkoztunk. Az ima volt a kapocs, ami összetartott minket. Szép lassan kiimádkoztuk a fájdalmat a szívünkéből.

A munkahelyemen volt egy özvegyasszony, akit megsajnáltam, sokat segítettem neki. Egy idő után éreztem, hogy munka közben túl sokat beszélgetünk, többet elmondtam neki, mint a feleségemnek. Nem voltam hűtlen, de a szívem elkalandozott. A feleségem is megérezte. Nem mondta, de láttam rajta, nagyon fáj neki. Továbbra is az imába kapaszkodtunk. Egyszerűen lehetetlen, hogy este együtt imádkozunk, és másnap az ember mélységes sebet üssön a párja szívében.

Volt, hogy gyerekeink letértek az általunk helyesnek tartott útról. Velük akkor nem imádkozhattunk. De értük igen. Senki nem tudná elképzelni, mennyit imádkoztunk értük. Tudtuk, mindenképpen visszatérnek az Atyai Háza. És így is lett. Hála Istennek, hogy mi is megérhettük.

Nem volt mindig könnyű a közös ima. Ha feszültségek terhelik a házasságot, jaj de nehéz egymás mellé ülni Isten elé. Nem tehattünk mást, a problémát meg kellett beszélni, mert haragosan nem lehet imádkozni. Már az is sokat jelent, hogy mindig le tudjunk ülni egymás mellé. Hát még, ha egy felé tudunk nézni, Isten mit tanácsol most, mit tenne Jézus a helyemben. Nem mindig imádkoztunk hangosan, volt, hogy csupán a szíveink beszéltek. Úgy is tudtuk, mit mond a másik. De a párunk közelsége jót tett. Erőt adott.

Ezt a tanácsot, számunkra a legfontosabbat, adnám tovább. Úgy éreztük, nem csupán mi tartottuk meg az imát, hanem az ima tartott meg minket.

Egy hetvenes éveiben járó férj

GYEREKNÖVELDE

Gyerekevelési rovatunkat azzal a gondolattal indítjuk, hogy tudjuk, minden gyerek és minden szülő más. Ezért szeretném hangsúlyozni, nem kész recepteket szeretnék adni, hanem általunk megélt tapasztalatokat, melyekből mindenki kimazsolázhathatja a számára megfelelő, önálló gondolkodásra indít, erőt, esetleg példát adhat, és talán nem kell csupán saját kárunkon tanulnunk. Talán furcsa, hogy rögtön a korlátokkal kezdjük, de azt tapasztaltuk, a szülők többsége két szélsőséges nézet: a teljes megengedés és vasszigor között választ. Ezért szeretnék felmutatni a szereteten, elfogadáson, bizalmon és megértésen alapuló középutat.

Korlát?

Korlátozni a gyerekeket: ez valami kegyetlen dolog, gondolják sokan. Gátolni személyiségük kibontakozását, megakadályozni, hogy azt tegyék, amit szeretnének. Folyton összeütközésbe kerülni a gyerekekkel, gátolni a szabad mozgásban. Szolgamód engedelmes bábokat farnagyi belőlük, akiknek nem is lehet akaratuk. El a korlátokkal, hadd nőjenek szabadon, mint a virág! Ez sok szülő jelszava.

Mi történik ezekben a családokban? Pl.: a gyerek (ötévesen) maga dönti el, hogy hideg szélben vesz-e vastag pulóvert. Az anya próbálja jobb belátásra bírni a gyereket: „Nem akarsz mégis inkább pulóvert venni?” (Már a kérdés is szuggerálja a választ.) „Nem!” — válaszolja a gyerek. — „Biztos?” — „Biztos!” Ez néhányszor megismétlődik. Az

anya egyre csüggedtebben tudomásul veszi a gyerek döntését, hiszen a gyerek személyisége így tud jól kibontakozni. Elindul a család a barátokkal kirándulni. A gyerek tíz perc múlva nyafog, húsz perc múlva hisztizik, mert fázik. Az anya mondogatja: „Látod...? Én megmondtam. Miért nem...?!” A gyerek ordít, az egész társaság ideges. Az anya rájön, nincs mit tenni, vissza kell fordulni, megfázik a gyerek. A kellemesnek induló túra itt véget ér. A szülők kedvesen elnézést kérnek a barátoktól, a barátok megértően mosolyognak: „semmi gond, talán majd legközelebb...” Mindenki elégedetlen, még a szegény gyerek is, hiszen érzi, ő az oka a társaság rossz hangulatának. Egy másik „szabadon nevelt” gyerek vendégségben csokoládéval a kezében szaladgál, maszatos ujjacskáit a bútorkárpitba törli, és amikor az enniva-

lót a földre dobálja (nem ejti) és a háziasszony megkéri, ne csinálja ezt, a gyerek ordít, az anya megsértődik, és azt mondja, a gyerek olyan érzékeny lelkű, nem tudja elviselni, ha rászólnak.

Szegény gyerek! De miért szegény, amikor nem ütközik korlátokba, szabad?! Mert a korlát egyben határák, védőfal, amelynél biztonságban érezheti magát. Olyan dolgokban kell döntenie, amelyek meghozatalára még nem képes. Ő pl. csak a pulóver felvételének kellemetlenségét látja, de azt a kellemetlenséget a meleg szobában még képtelen belátni, amit a hideg okoz odakinn. A pulcsiba bújásért kárpótolta volna a vidám együttlét. Az így nevelt gyerekek olyan dolgokat követelnek és tehetnek meg, amik ártalmasak számukra, pl. hogy késő éjszakáig fennmaradhassanak, örökké édességet majszoljanak. Egyre jobban megtanulják, hogyan érhetnek el bármit szüleiknél hízelgéssel, szívet-tépő zokogással vagy kitartó nyafogással. A szülők végül beadják a derekukat. A gyerek arcán diadalittas mosoly, de szíve mélyén érzi, ez így nincs rendjén. Elérte, amit akart, de nincs biztonságban, még ha szülei mindent megtesznek is érte. Egyre

értelmetlenebb dolgokat követel, szülei panaszkodnak: „iszonyúan erős akaratú ez a gyerek, hiába beszélek neki, addig mesterkedik, míg eléri, amit akar.” Milyen igazságtalan ez a szülő, hiszen nem a gyerekek, hanem a szülők idézik elő a szófogadatlanságot. Megtanítják: elérhetsz bármit, ha elég kitartó vagy. A következményektől mindenki szenved, de kiváltképp a gyerek, aki nem kapta meg a biztonságot adó korlátokat.

Ha az ilyen gyerek közösségbe kerül, rengeteg kudarc és keserűség éri, mert nem tudja azokat a szabályokat, melyeket az együttélés jelent. Nem tanulta meg, hogy alkalmazkodnia kell mások kívánságaihoz, nyafogásának, dühkitöréseinek súlyos következményei vannak, társai kiközösítik, a nevelő rászól. A kis zsarnok ettől összeomlik, szinte belebetegszik, nem tudja, hogyan viselje el a „nem”-et. Szegény gyerek, rá haragszanak, pedig nem is ő a hibás. Nincs mihez alkalmazkodnia, nincs mibe kapaszkodnia. Szülei nem adták meg azt a biztonságot, amit a szeretetből felállított korlátok védőfala eredményez.

„Keményen kell bánni a gyerekekkel!” — mondja sok szülő.

„Meg kell mutatni, itt nem ő parancsol, hanem én. Amíg az én kenyéremet eszi, ebben a házban azt teszi, amit én akarok.”

Dani zsvány kis fickó. Az anyja alig bír vele, de ha az apja mellette van, mindent megtesz, amit kérnek tőle. Vendégségben vannak. Érkezéskor kérik: „Köszönj szépen: csókolom a néninek, a gyerekeknek: sziasztok.” Dani meg se szólal. Elismétlik neki. Ő duzzogva néz maga elé. Az anya felsóhajt: „Olyan dacos ez a gyerek. Látod? Csak azért sem köszön.” Dani leül, gyanúsán szeme sarkából méregeti a társaságot. Ahogy felméri a terepet, megnyugszik és lassan egy porcelánangyal felé nyúl. Apja rákiabál: „Nem teszed le rögtön!” Majd hozánk fordul: „Olyan ügyetlen ez a gyerek, mindent tönkretesz.” A gyerek csöndben helyére kullog. Pár perc múlva egy színes könyvet akar kezébe venni. Az apa felemeli hangját: „Ki ne szaggasd a lapjait!”

Pár nap múlva az előbbi háziasszony látogatóba érkezik Daniékhoz. Az apa nincs otthon. Dani percenként a szobába rohan, anyját alig hagyja szóhoz jutni. Amikor anyja kiharcolja a szobából, néhány percre csönd van. Ekkor az anya elmeséli: „Mindig alig várom, hogy az apja haza jöjjön. Neki mindig szót fogad. Meglengeti a kezét, gyakran odacsap. Tudod, tart tőle.

Nem mer neki ellentmondani, máris kapja a pofont. Ha viszont az apja nincs itthon, nem bírok vele. Egy percre sem hagyhatom egyedül. Én bezzeg nem tudok vele kemény lenni. Mindig megesik rajta a szívem. Tudod, olyan erős akaratú ez a gyerek. Egy idő után az idegeimre megy az állandó követelődésével, ordításával. Végül beadom a derekam, akkor legalább néhány percig békén hagy.”

Szegény gyerek! Túl sok korlátba ütközik. Nem bíznak benne, nincs „szava”. Megszégyenítik, szidják, a korlátok nem védik meg, csak akadályozzák, megsebzik. Csak félelemből engedelmeskedik, ha nincs mitől tartania, mindent megtesz, amit akar, akár veszélyes dolgokat is. Ráadásul azt sem tudja, mihez tartsa magát, mert előbb-utóbb anyjánál eléri, amit akar. Ez növeli bizonytalanságát. Nem bízhat sem félelmetes apjában, sem kiszámíthatatlan, következetlen anyjában.

* * *

De milyen a jó korlát? Hogyan ad biztonságot? Hogyan állíthatjuk fel szeretetből? Legközelebb ezekkel a kérdésekkel foglalkozunk. Következő számainkban folytatjuk a témát: szembeszegül a gyerek, dacos. Majd: mit tegyünk, ha nem tartja be a határokat.

Lépcsőházi beszélgetések

Ezen az oldalon olyan témákkal foglalkozunk, melyekkel nap mint nap találkozunk játszótéren, boltban, orvosi rendelőben, munkahelyen vagy lépcsőházban beszélgetve. Valaki hozzánk fordul, elmondja problémáját és megértést, tanácsot esetleg segítséget vár. Sokunknál nagyon nehezen jön a támogatást, eligazítást nyújtó szó ezekben a váratlan helyzetekben. Gyakran csak akkor jutnak eszünkbe az éppen megfelelő szavak, amikor a másik már messze jár, és sajnos nem mindig tudunk olyan helyzetet teremteni, hogy legyen alkalmunk elmondani ezeket a „lépcsőházi” gondolatokat. Ezek a beszélgetések is apostolkodásunk egyik területét képezik, ezért jó, ha készülünk rá. A rovatban leírt esetek, példák segíthetnek a felkészülésben. Természetesen kész válaszokat nem adnak, hiszen nincs két egyforma helyzet, probléma és ember sem, csupán segíteni szeretnének a gondolkodásban.

Végül hozzáfűznénk, hogy a beszélgetés még nem elegendő, a kapcsolatot tovább kell ápolnunk, érdeklődnünk és a tőlünk telhető segítséget megadjuk. És elsősorban mi magunk is éljük azt, amit mondunk.

A szomszédasszony második babáját várja:

— Hogy vagy? Elmúlt már a hányingered?

— Bárcsak az lenne az egyedüli problémám! Most voltam ultrahang vizsgálaton és azt mondták, hogy a baba rendellenességgel fog születni.

— Ez biztos?

— Biztos, pár napja kaptam meg a kontrollvizsgálatok eredményét.

— Tudod, azért gyakran tévednek az orvosok... Istenem, most biztosan nagyon szomorú vagy.

— Teljesen kétségbe vagyok esve. Sokat beszélgettük a férjemmel, és úgy döntöttünk, hogy elvetetjük.

Tudod, a babának is jobb lesz így, nem kell szenvednie, hiszen lehet, hogy már születésekor meghal, vagy az is lehet, hogy többször is műteni kell. Én nem akarom, hogy a gyerekemet már ilyen kicsi korban szurkálják, darabolják. Mindannyiunknak így lesz a legjobb, ha meg sem születik.

(Egy beteg gyermek születését nagyon nehéz elfogadni, különösen azoknak, akik nem látják a hit fényében, hogy sohasem a szenvedés az utolsó szó, és a megfogant magzat ember. Mit is mondhatunk ekkor, hogy szavaink ne legyenek kioktatóak, és az együttérzésünket is kifejezzük?!)

— Biztosan ezt akard? Ez a megoldás?

— Az eszemmel azt mondom igen, de szívem mélyén borzasztó ezt a döntést meghozni. Tudod, nagyon vágytam erre a gyerekre, nagyon boldog voltam, amikor megtudtam, hogy várjuk. Tervezgettem, ábrándoztam... na de hagyjuk! Inkább vegyék el, mint hogy szenvedjen. Nem?

— Nehéz helyzetben vagytok, nehéz tanácsot adni, én csak azt mondhatom, mit tennék a helyedben. Arra gondolok, hogy a pici baba a pocakodban eddig soha nem volt és ezután sem fog születni. Kis testébe be van kódolva, hogy haja szőke lesz, mint a tied vagy barna, mint a férjedé, szeme álmodozó kék vagy meleg barna, alkata nyúlánk vagy gombóc... Érzí a hangulatod, szeretetedet vagy elutasításod, hallja a hangod, érzi a rá váró veszélyt. Ő már ember.

— Hogy mondhatod, hogy ember, amikor még emberi formája sincs? Inkább hasonlít halhoz vagy madárhoz, mint egy emberhez.

— Gondold csak el, az almamag sem hasonlít a termő fához. De ha a magot haszontalannak tartják, nem lesz alma sem. Még pirinyó, de millió apró, kellemes és esetleg kellemetlen jelből érzékelhető, ultrahanggal kimutatható, szíve dobbanása jelzi: ő van, ő él.

— ...de nélkülem egy pillanatig sem tudna létezni!

— Így igaz, de az újszülött csecsemő élete is teljesen a felnőtt gondoskodásának van kiszolgáltatva.

— Jó, ebben lehet, hogy igazad van, de mégis úgy érzem, nincs jogom, hogy egy gyereket szenvedésre szüljek. Te képes lennél azt elviselni, hogy gyereked a Te döntésed következtében egész életében beteg lesz? Egész életében esetleg nyomorék, súlyosan sérült?

— Nagyon fájdalmas erről beszélni, és szörnyen nehéz helyzet ez gyermeknek szülőnek egyaránt, de csak azt tudom mondani, nincs jogom dönteni az élete felett, mint ahogy már megszületett gyermekem élete felett sincs jogom dönteni. Gondolj bele, mi történne, ha a már megszületett gyermekről kiderülne, hogy esetleg súlyosan megbetegszik majd? Mit tennél vele?

— Természetesen ápolnám, gondoznám, mindent megtennék azért, hogy felgyógyuljon... Aha, most már értem hova akarsz kilyukadni...! Hogy a nagyobbbat nem, de a picikét bánthanám, ugye? Hogy a picivel sem tehetem meg azt, amit a nagyobbbat sem.

—

— Nagyon nehéz, nagyon nehéz.

— Iszonyú nehéz.

— Úgy érzem, bárhogy döntök, nem döntök helyesen.

— Jól emlékszem, kislányt szeretnétek?!

— Igen.

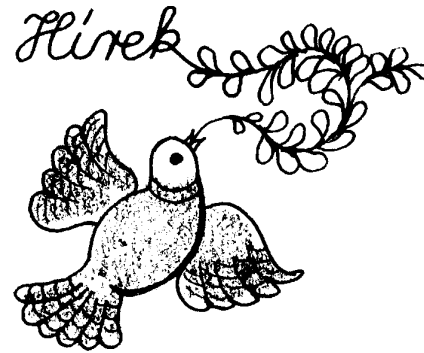
— Hogy hívják majd?

— Annának.

— Akkor lehet, hogy a kis Anna meg fog halni?!

(Sokan nem gondolnak bele, nem tudják, hogy a megfogant magzat ember, és a legalapvetőbb emberi jog — az élethez való jog — őt is megilleti. Mivel a kicsi magzatot nem látják, nincs velük személyes kapcsolatuk, könnyebben eldobják, még nem kötődnek hozzá. Olyat tesznek vele, amit már megszületett gyermekükkel soha nem tudnának tenni. A legtöbb abortuszt kérő anya nem rossz, hanem tudatlan, ha a kicsit a pocakjukban saját gyermeküknek éreznék, nem tudnák elpusztítani.)

Egy beszélgetés hasonlóképpen zajlott le négy évvel ezelőtt. Hetekkel később az anyuka mesélte, napokig az utolsó kérdés visszhangzott a fejében: Lehet, hogy a kis Anna meg fog halni? Ezután már nem egy sejtcsomót, hanem a kis Annát látta maga előtt, akinek a sorsáról kell döntenie. Az anyukának sikerült a férjét meggyőznie, megszülte babáját, a kicsit háromszor műtötték, még gyógyszereket szed, és egészséges életet él, és a család nagy-nagy örömét leli benne, és boldogok, hogy megtartották.)

Mi történt a Schönstatt-világban?

Női lelki nap

Február 20-án, szombaton volt az első schönstatti női lelki nap Magyarországon.

Csodálatos módon a hóakadályok addigra lehetővé tették, hogy Kornélia nővér (schönstatti Mária-nővér) Schönstattból, a résztvevők pedig Sopron, Keszthely, Pécs, Budapest, Veszprém térségéből (összesen 50-en) némi késéssel ugyan, de szerencsésen Óbudavárra érjenek.

A nap témája „Egyszerűen önmagam lenni”. Az előadás és a délutáni meditáció kicsengése az volt, hogy akkor merünk és tudunk kendőzetlenül azok lenni, akik vagyunk, ha biztonságérzetünk abból táplálkozik és erősödik, hogy gyermekek vagyunk, a teremtő, feltétel nélkül elfogadó és szeretettel gondoskodó Isten gyermekei, akit a szívünkben mindig felkereshetünk és

megtalálhatunk. Magamban hordozom az otthonom. Szép volt, hogy befejezőképpen libasorban, a havat taposva fölmentünk az erdei szentélyhez és röviden elidőztünk kegyelmi anyánknál.

Köszönet a férjeknek, akik elengedték feleségüket és megpróbálták pótolni a pótolhatatlant.

Nincs boruk

(Imaszándékok:
kérjük családjainknak
a kánai mennyegző csodáját!)

Írjátok meg, ha nehéz helyzetben vagytok, hogy tudjuk hordozni egymást. Lehet névvel, de név nélkül is. Ha megköszönni valótok van, itt azt is megtehetitek.

– Kérjük imáitokat, áldozataitokat, hogy Csányiné Bárány Ági minél előbb meggyógyuljon, hogy a gyerekek élvezzék a Szűzanya kimondhatatlan gondoskodását, oltal-

mát, és a Zsolt ereje, derűje és bizalma is töretlen maradjon.

*

– Kérjük, hogy Varga Karcsinak és Erikának egészséges kisbabája szülessen, és Erika várandóssági ideje is problémamentes legyen.

*

– Edöcsény Márta és Levente gyermekeikkel mielőbb beköltöz-hessenek új házukba.

*

– Mindazokért a családokért, melyek házat, lakást keresnek, építeni szeretnének vagy építenek.

*

– Az ez évi családnapiak résztvevőiért (kb. 120 család), a vezető házaspárokért, előadókért, gyerekfelelősökért.

*

– Azért, hogy Óbudavára jelentkezzen gondnok házaspár.

*

– A június 26-án Székesfehérváron, a Bory-várban tartandó Családünnep sikeres lebonyolításáért.

*

– Egy lelki válsággal küzdő házaspárért, hogy a Jóisten adjon nekik békét és szeretetet a szívükbe.

Köszönjük a családok segítségét, hogy Csányiné Bárány Áginak meg tudtuk venni a kényelmes, elfektethető fotelt.

Gólyahír

Várjuk az örömhírt,
ahová kisbaba érkezik!

Nagy örömmel fogadtuk a hírt, kisbabát várunk negyedszer, de jöttek az izgalmak. A 16 hetes vizsgálatok többszöri mérés ellenére rossz eredményt mutattak.

A további vizsgálatokra nem mentem el, mert úgy éreztük, úgysem ezektől tesszük függővé kisbabánk vállalását.

Ha ilyen nagy feladatot kaptunk a Jóistentől, hittünk abban, hogy erőt is kapunk hozzá Tőle. Sokat jelentett a várakozás izgalmában, hogy őszintén megoszthattuk gondunkat családukkal és szövetségi csoportunkkal. Éreztük mindennapjainkban, hogy mellettünk állnak imáikkal. Karácsony utánra vártuk kisbabánkat, így adventünk különösképpen élő és mély volt. A szülést is egész másképp éltem meg, mint eddig. Minden fájdalmamat és izgalmammat a kisbaba egészségéért ajánlottam fel.

1999. január 3-án megszületett kis **VIRÁG** lányunk teljesen egészségesen. Hálásak vagyunk a Jóistennek és Nektek is a sok érte mondott imáért.

Pór András és Eszter,
Julcsi, Panka, Kata
Balatonlelléről

Szívből gratulálunk és kérjük Isten áldását az egész családnak!

Ujjongó szívvel tudatjuk, hogy Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepének reggelén megszületett

NELLI MÁRIA

Isten ajándékeként, egészségesen. András, Péter és Eszter gyermekeink után az arányokat tökéletesítette. Köszönjük az értünk mondott imákat.

Alföldi Zoli és Ági
Keszthelyről

Az Úr jóságáért, az ő végtelen szeretetéért hálát adva, örömmel tudatjuk, hogy 1999. május 3-án megszületett **GERGELY** fiunk. Mindnyájan jó egészségnek örvendünk.

Patocskai család Sopronból

Szeretettel tudatjuk kedves Mindnyájatokkal, hogy 1999. május 4-én **MÁRTA TERÉZ** nevű babánk született. „Paraméterei”: 4180 g, 54 cm. Mindketten jól vannak és vidáman ismerkednek egymással.

Üdvözlettel: **Abaiék** Pécsről

Nem kell, de szabad... nevetni

Reggelineél a férj és a feleség csúnyán összeveszett, a férfi megbántotta asszonyát. Este a férj hatalmas csokor virággal a kezében, leszegett fejjel kopogtat. A feleség meglepetten végigméri, majd gyengéden átöleli:

— „Azért ennyire nem haragudtam...”

A játszótéren öt gyerek veszekszik, ugyanis a fűbe szúrva egy kis táblát találtak, amelyen ez a felirat állt: Köszönjük, hogy nem szemelnek. Vasutast szeretnének vele játszani és nem tudnak megegyezni, ki legyen az állomásfőnök, akinél a tábla lesz. Iszonyatos ordítás, lökdösődés tör ki. Az anyukák csüggedten nézik a jelenetet, míg az egyikük a gyerekgubanc közé szalad, és elkiáltja magát: „Tudjátok, mi van a táblára írva!? Köszönjük, hogy nem verekednek.”

A férj születésnapján az ifjú feleség ki akar tenni magáért, különleges vacsorát készít, ami pocsékul sikerül. Teljesen magába roskad, lefekvéskor az ágy szélén sírdogál. Férje melléül, vigasztalni próbálja:

— Ne keseredj el, drágám, a torta fantasztikus volt.

— Tudom — zokog fel az asszonyka —, az anyád sütötte.

Az asszonyka elkeseredve telefonál anyukájának:

— Nem értem a férjemet. Hétfőn azt mondta, imádja a bablevesemet, kedden még ízlett neki, szerdán mosolygott, amikor ette, csütörtökön már egy szót se szólt evés közben, pénteken, amikor a bablevest meglátta, a száját rángatta, szombaton már a konyhába se jött be, és vasárnap, amikor kedvesen hívtam, hogy jó meleg a bableves, azt kiabálta, hogy ki nem állhatja és étterembe ment. Mondd, anyuci, mitől változhatott meg így egy hét alatt?!

Gyermekeink szeretik találós kérdésekkel szórakoztatni egymást: — Melyik tőznek nincs indája? — hangzik a kérdés. — A csütörtöknek. — Melyik tőznek nincs Hyundaiija? [hundáj, autómárka] — ismétli meg a kérdést a legkisebb fiunk.

ÓRIÁSI apróságok

Hiszekegy és a kamilla

A hatéves Tomi megfázott, orra folyik, berekedt. Anyukája kamillateát főz neki, hogy inhaláljon, a forró gőz tisztítsa ki a légutakat.

— Gyere, Tomi, inhalálni! — kiabálja neki.

Tomi pánikba esik, keservesen sír:

— Nem akarok, nem akarok!

Anyukája nem érti a dolgot, faggatni kezdi, mire nagy nehezen kiszedi belőle:

— Hát, a misén mondtátok, hogy Jézus inhalált szenvedett és eltemették. Nem akarom, hogy engem is eltemessenek!

A tökéletes kozmetika

Megboldogult ifjú korbanban egy ismerős kislányra vigyáztam. A játszótéren minden mászókára felment és nyaggatott engem is, hogy tartsak vele. Hiába magyaráztam neki, hogy ezért nem, azért nem, nem akarta megérteni. Végül ezt mondtam:

— Tudod, én már öreg vagyok ehhez.

A kislány gyanúsán végigmért, majd jelentőségteljesen megjegyezte:

— Kozmetika, ugye?!

Két angyali történet

Én nagyon sajnálom a Szöszke őrzőangyalát — mondja nagylányunk —, a Szöszke folyton szaladgál és szegény angyalkának mindig együtt kell szaladnia vele.

Egyik kislányunk egy magasra lendülő fahinta elé lépett. Férjem háttal állt, hirtelen megfordult, egy pillanat alatt kikapta a meglepett gyereket hajszállal azelőtt, hogy a hinta megütötte volna. Ötéves lányunk így mesélte nekem a történetet: az őrzőangyal megvédte Lucuskát. Nem úgy, hogy arrébb vitte, hanem szólt apa angyalkájának, aki belesúgta apuci fülébe: — Kapd el a kis Lucát!

A Szűzanya kuckója

A Mennysországról beszélgettünk, a jó, biztonságos kuckóról, amit Jézus készít nekünk.

— És ott együtt lakik majd az egész család? — kérdik a gyerekek.

— Igen, ott is együtt leszünk.

— Ti előbb haltok meg, mint mi, mert ti öregebbek vagytok, ugye?

— Igen, általában így szokott lenni.

Ekkor a kislány eszébe jutott kistestvére, aki a pocakomban halt meg, és ő Fruzsinak hívta.

— Jézus biztosan jó kis kuckót készített neki a mennyországban, ott lakik. De ez a kuckó ugye abban a házban van, ahol mi is lakunk majd, ha meghalunk. — Aztán tovább gondolkozott... — De a Fruzsi ott most egyedül van. Nem fél? Ki vigyáz rá? — Hagytam, hogy gondolkozzon... — Biztosan Mária, mert Ő is a Fruzsi anyukája, most még Mária házában lakik, majd akkor költözik a miénkbe, ha mi is meghalunk.

Hinta a mennyországba

Régi házunk előkertjében volt egy hinta. Amikor emeletre költötünk, a gyerekek kérleltek, hogy szereljünk az erkélyre is hintát. Mondtam, hogy nem lehet, mert onnan könnyen le lehet esni, csontocskájuk összetörhet, még meg is halhatnak.

— Az nem baj — szólal meg az egyik —, a mennyországban vár a Szűzanya, Jézus pihe-puha kuckót készít nekünk. És nyugodtan ehetek annyi túróscsuszát, meg palacsintát, amennyi belém fér, mert ott már nem fog fájni a pocakom, és nem hányok. És nyugodtan szaladhatok, nem esem el, nem vérzik a szájam., ott ha elesünk se.

— Ez így van — mondtam én —, de mi lesz akkor a kisbabákkal, akiket a Jóisten neked formált, akik azt várják, hogy felnőtt legyél, férjed legyen és a te pocakodból megszülessenek!?

Ekkor egy kicsit elgondolkozik, majd azt mondja:

— Jól van, akkor ne szerelj az erkélyre hintát.

Ovis hittan felnőtteknek

Elsőáldozó kislányunk hittanóráira néha elvittem a kicsiket is. Természetesen a kicsik is gyónni szerettek volna, és a pap bácsi megengedte. Egyik délután az oviban mondom a gyerekeknek:

— Siessetek az öltözéssel, megyünk gyónni. Négy éves (sincs) lányom elkezd hangosan kiabálni az aulában:

— Hurrá, hurrá megyünk gyónni! Éljen, éljen!

Bemegy az öltözőbe és egy anyukához fordul:

— Megyünk gyónni! Tudod, mi a gyónás? A pap bácsinak elmondjuk, milyen rosszat csináltunk, szomorkodunk, és tudod, mit csinál Jézus? Gyönyörű tisztára mossa a szívünk, nem lesz rajta semmi maszat, nem ám. Olyan ragyogó lesz, hogy csak na! Hurrá, hurrá!

MELLÉKLET

Kölyökoldal

Kedves Gyerekek, kedves Szülők! Egy furcsa mesét találtok ezen a lapon. Nincs tele helyesírási hibával, mégsem lesz könnyű olvasni, hiszen tájszólásban íródott: a hírös szögedies tájszólásban. Még ma is vannak emberek, akik így beszélnek, különösen idősek. Ízlelgessétek ti is szeretettel és jó kedvvel ezt a mesét, amit könyvben még nem olvashattatok, hiszen egy nagykőrösi néni fejéből pattant ki. Hallgassátok hát a mesét szeretettel az ő ízes tolmácsolásában:

A búza próbája

A dülő úton innen, a falu határon túl, élt égysző' égy öregembör. Érezte, hogy elközlegött a halála órája, magához hívta hát két szöm fiát, hogy kiossza nekik az örökségöt. A szoba sarkában mutatott nekik két zsákot. „Osztozzatok mög szépen rajta!” — mondta, ezze' möghót. A fiúk mögsiratták, eltemették, **eltorozták** apjukat, osztán kibontották a zsákokat. Az égyik tele vót fényösséges aranytallérral, a másik pedig búzátú' dagadozott. A kisebb fiú gondóta: „Majd szépen elosztjuk a két zsákot testvérömmel, fele zsák arany az üvé, fele zsák arany az enyim, fele zsák búza az üvé, fele zsák búza az enyim.” A nagyobb fiú másként gondóta: „Mit kezdenék én a búzával?! Egész életömben utáltam a fődekön dógozni, a kicsi bezzeg örökké apám nyomában kullogott. Hogy tudták annyit túrni azt a földet, én ugyan el sé tudom képzni?! Lögyön üvé a zsák búza, én mög fogom az aranyat. Bódogan élhetök belúle halálomig.” Erre fogta a zsák aranyat, hátára kapta, **oszt** sé szó, sé beszéd messzire szaladt.

A kisebb fiú otthon maradt a zsák búzával. Markába vötte, **szömönkint pörgette**, simogatta, becézgette. Hogyisné becézgette vóna, mikó jó apja keze munkáját látta benne. „Égyedú maradtam. Csak té maradtá mög neköm, búzácska, segíts mög éngöm” — mondta a fiú. Lássatok csudát, mögszólaltak a búzaszömek: „Mögsegítünk, mögsegítünk!”

A nagyobb fiú idegönbe mönt, ott mulatozott, iddogált, míg **eltapsóta mindön pézít**. Siránkozott: „Sé apám, sé anyám, **sé ingöm, sé gatyám**. Jaj-jaj, mi lészön most velem?! **Komáim mind hátat fordítottak neköm**, nincs hun laknom, **nincs mit önnöm**. Mi csináljak, jaj, mi csináljak?!” Erre égy gondolatja támad: haza mögyök édös testvérömhöz, mán biztosan elfelejtötte haragját és kiségit égy kis aranya'.” Ahogy kigondóta, úgy is tött.

Eközben a kisebb fiú főszántotta a földet, belevetötte a búzát, **két kezit összekúcsóta**, kérte a Jóistent áldja mög fődecskéjit, jó terömjön. A Jóisten nem

fukarkodott, adott esőt bőségösen, adott napfényt bőségösen, hogy az évben száz zsák búza állt a kisebb fiú csűrjibe. Következő évben mögint elvetőtte, a Jóisten a szőgényt mögáldotta, most még több búza termőtt. A kisebb fiúbú' gazdag embőr lött. Szép házban lakott, mindig kerút az asztalára friss, fehér cipó. Arra kérte **hitős feleségít** (mer hát annak rőndje és módja szerint mög is házasodott), hogy az ágya mellé mindőn este tőgyőn égy karéj búzakőnyeret, mer ú bizony jó az eszibe akarja vésní, hogy mindőnt amiye van, édősapja búzájának köszőnheti.

A nagyobb fiú hazaért szűlőfalujába, ahun gyorsan mögtudta, hogy testvéribú vagyonos embőr lött. Kicsit elgondókodott, oszt arra jutott, hogy ú bizony **nem batorcodik** testvére közelibe mönni, hiszön oly csűnyát tőtt vele, inkább **iccaka idejin**, a sőtétben belopódzik a házába, oszt ellopja a pízit.

Így is lött. A nagy testvér már a kisebb ágyánál járt, mert az a **pízit** az ágy alatt tartotta, amikő **azon nyomban** hangot hall: „Miben sántikálsz, gazfickó?!” El sé tudjátok képzelní, ki vót az: hát a cipő szólalt mög az ágy mellett. „Sémmi közöd hozzá! — mondta a gonosz testvér. — Csak az aranyér **gyűttem**.” „Má hogyné lőnne közöm hozzá, amikő én, a búza hoztam ehhez a házhoz az aranyat. De mondok nekőd valamit. Elvihetőd a pízit bántódás nekű, de csak ha kiálllod azt, amit én is kiálltam.” „Rőndben van! Úgy sincs sémmi, amit té tudsz, oszt én né tudnám. Mondjad, té nagy pofájú, mit álltál ki!” „Figyelj ide jól! — mondta a kőnyér. — Sőtét földbe temettek, ott csonttá fagytam, majdan hideg eső vert, égető nap **pörzsölt**, vad szél cibált, utána kettévágtak, ütöttek-verték, két **kű** között porrá zúztak, erős kezek dagasztottak, majd forró kemencébe raktak. Kibirod-é té mindezt?” Elszégyölte magát a legény, mer bizony ú ezt ki nem bírná, de nem maradt sok ideje szégyőnközni, mer' testvérőccse fölébredt, mög is kérdőzte, ugyan mi járatban van itt a báltya. Az **szőmlésűtve** elbeszélte, hogyan akarta édőstestvérit mögszabadítani pízitűl. De azt is hozzátőtte, hogy mán úgy sajnálja, hogy erre vőtemődött, hogy a szíve majd möghasad bele.

Az őccsinek áldott jó szíve vót, mögsajnálta és adott néki égy zsákot. Szerintetők mi vót benne? Arany? Nem! Szép szőke búza vót. Adott égy kis földcskét is, azon kezdött dógozni a nagyobb testvér. Szorgalmas lött, az Isten is mögáldotta, így ú is égyre jobban gyarapodott nem csak pízben, hanem szívgazdagságban is. Édős fiam, té is vőgyé példát rúla.

Ha a búza mög nem szólalt vóna, tudj' Isten mi lött vóna, oszt az én mesém is tovább tartott vóna.

Kedves gyerekek!

A mesében találtok **vastag betűvel szedett** szavakat, kifejezéseket, írájátok meg nekünk, mit jelentenek

Pályázat! Ha lerajzoljátok háziszentélyeteket és bekülditek a szerkesztőségbé, apró ajándékot kaptok és a legszebb rajzok folyamatosan megjelennek az újságban is. Várjuk leveleiteket!

TINIOLDAL

Ágai Ágnes:

Nem szeretem azokat a felnőtteket,
akik úgy kezelik a kamaszkort,
mint egy lábon kihordott gyermek-
betegséget.

De hát miért? — kérdezte Anya.
Csak — feleltem, és vállat vontam.
Nem értelek — rázta a fejét, és sír-
ni kezdett.
Az anyák csak addig értik a gyere-
keiket, amíg azok nem tudnak be-
szélni.

Éveken keresztül gondot okozott nekem a vasárnapokéni misére járás. A pap legtöbbször unalmasan beszélt, zavart az öregasszonyok hamis éneklése, hogy végig mértek mindenkit. Senki nem kényszerített misére, de tudtam, hogy ez az elvárás. De miért kell misére mennem, amikor otthon is tudok imádkozni, Istennel nemcsak a templomban, a vasárnapi misén találkozhatok. Ha ott voltam is, képmutatónak éreztem magam: Isten úgyis tudja, alig várom, hogy vége legyen. Ha sétálok a parkban, vagy egyedül vagyok a szobámban sokkal jobban tudok imádkozni. Szívesen megyek templomba hétköznap, amikor csend van, amikor senki nem vet rám árkus pillantásokat. Akkor béke és nyugalom tölt el.

Ezekkel a gondolatokkal küszködtem évekig, míg egy szentmisén megéreztem, mellettem van Jézus. Éreztem, hogy szeret engem, hogy elfogad, törődik velem. A szentáldozás után, határtalan béke töltött el és mérhetetlen öröm, amit korábban sohasem tapasztaltam. Megértettem, a szentmise csodálatos módon biztosítja mindazt, ami segíti kitárni szívemet Istennek.

Ettől a vasárnaptól kezdve tudatosan figyeltem arra, hogy Jézust felfedezem a szentmisén. Elképzelttem, hogy a templomba lépve hozzám siet és azt mondja: „Annyira örülök, hogy eljöttél, nagyon vártalak már. Nagyon lehűlt ez a templom. Nem fázol? Kényelmesen ülsz?”

A bűnbánati résznél mintha átölelné és azt mondaná: „Így is szeretlek, gyermekem, hiszen az enyém vagy. Nincs semmi, amit szégyellned kellene előttem, én megértelek, és segítek Neked. Ne keseredj el, ha újra és újra elbuksz, akarj felállni, és Én melletted leszek. Egyet kérek csupán, Te is szeress engem, és akkor egyre jobb leszel.”

A glóriánál megköszönné, hogy felismertem a teremtett világ apró jeleiben, a mindenségben, hogy örülök a művének, hogy hálás vagyok Neki.

Aztán elképzelem, hogy megkér, tárjam elé nyugodtan szívem minden kérését, a legapróbb sóhajokat is, nem lehet olyan problémám, ami ne érdekelné Őt.

Hallgatom szavát a Szentíráson keresztül is, és hagyom, hogy egy gondolat megérintse a szívemet és kísérjen a héten. Ha tudom, hogy Jézus ott van mellettem, nem zavar nagyon, hogy a pap esetleg nem úgy beszél, ahogy szeretném, hogy az idős nénik mustrálják a híveket.

Ezután egy vallomás következik, a Hiszekegy, melyben megvalljuk, mit hiszünk Róla és arról, amit számunkra készített.

És ekkor érzem, mintha azt mondaná Jézus: „Nem akarlak elhagyni Téged, azt akarom, hogy a szívedbe költözhessék, mindig egy akarok lenni Veled. Annyira szeretlek, kérlek tedd meg, hogy kérsz engem, én elrejtőzöm az ostyában, a borban, hogy Veled lehessen. Végy magadhoz újra és újra, és én Veled leszek.” És áldozáskor, ha kérem Őt, már nem csak mellettem lesz, hanem bennem él. Ezt a csodás ajándékot sehol máshol nem kaphatom meg, csak a szentmisén. Milyen boldogság, hogy ketten eggyé válunk. És beszélgetünk. És örülünk egymásnak. És örülünk egymás közelségének.

Ezt a boldogságot szeretném hazavinni, a családomba és az emberek közé.

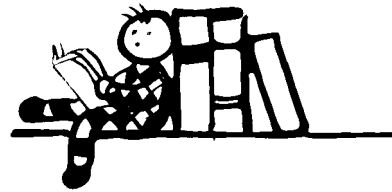
Ez az érzés nincs meg bennem minden szentmisén, sokszor tudatosítanom kell magamban ezeket a gondolatokat. Azonban biztos lehetek abban, hogy nem csak a képzelet játéka, amit leírtam, hiszen Jézus mindig mellettünk van, és ha áldozunk, bennünk van. Csak a szemeinkkel nem látjuk. Jézus megígérte: „Én veletek vagyok minden nap, a világ végéig!” (Mt 28,20b) és „Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az bennem marad és én őbenne.” (Jn 6,56)

Mivel az Úrral találkozom, már nagy öröm misére mennem.

KÖNYVAJÁNLO

Jó könyvre, újságra bukkantatok, vagy csak ki akarjátok beszélni, mit jelentett egy irodalmi mű elolvasása? Kedves játékot találtatok? Osszuk meg egymással, tegyük közkinccsé! Várjuk ajánlataitokat.

*

GYEREKKÖNYV

Farkas Jánosné Zsóka néni: Fehérke (Evangéliumi Kiadó)

Gyermekeink végig izgulták a történetet, mi lesz a butuska báránnyal, aki nem fogadott szót az anyukájának és ezért veszélybe került. Sorolták a butaságokat, amiket a kis Fehérke tett, sőt egymásra is rászóltak, amikor az úton elszalad mellőlük: „Te most pont úgy viselkedsz, mint a Fehérke!”, vagy: „Olyat mondasz, amit a Kíváncsi bárány mondott, és majdnem széttépte az oroszlán.”, amikor arra biztatja az egyikük a testvérét, hogy ne csinálja, amit mi mondunk nekik.

Egy újszülött bárány, Fehérke, a Jó Pásztorról, szeretetről, türelemről, együttélésekről, szabályokról, veszélyekről tanul. Kérdez és kételkedik, bajba kerül és megtapasztalja, mi adja az igazi biztonságot és boldogságot. Gyönyörűen megírt példázatot az emberi életről, nem csak gyerekeknek.

Egy pici részlet a könyvből:

„Azt hiszed, mi különbek vagyunk azoknál a juhoknál, akik az idegen nyájban vannak? — a vezérkos szava keserű volt. — Ezért mondtam, hogy szüntelen vigyázni és figyelni kell. A versengés, hiúság, önhittség a legundokabb bűnök. Az egész nyáj életét képesek feldúlani... láthattad. — Lehajtotta a fejét. — Megvan ez bennem is, benned is csírájában Ezért kell szüntelen éberem figyelni, mert *csak a pásztor tud megtartani*. Az ő jelenlétében békesség és csend uralkodik... Az a fontos, hogy benned csend legyen, ha körülötted lárma van, akkor is. Így nem ragad el a pánik, mindig meghallod a pásztor szelíd, halk hangját, hogy mit kell tenned.”

*

FELNŐTTEKNEK

Simon András: Szeretközben (Szegetkő Kiadó)

A jól ismert grafikus nagyszerű gondolatai a Szeretközben. Megérintettek a lélek mélyét kutató, őszinte gondolatok, melyekben megfogalmazódnak azok az érzések, melyeket csak sejtettem, de magamnak sem tudtam megfogalmazni. Olvasás közben azt éreztem, mintha álarcok mögé nézhetnék: a külsőségek, a látszat, számításból eredő jótettek, ájtatoskodás és a valóságot elrejtő szép szavak álarcá mögé úgy,

hogy a leleplezéseket megértő és elfogadó szeretet kíséri. Ez olyan könyv, amit szerintem legjobb „csipegetni”, hiszen „súlyos” gondolatokat kapunk.

Szeretem az egyszerű, sokszor egyetlen vonallal megrajzolt bensőséges hangulatú rajzokat.

Egy kis ízelítő:

„A magam részéről én nem azért igyekszem szeretetben élni, hogy aztán ennek jutalmaként elnyerjem az üdvösséget, hanem azért, mert szeretni egyszerűen jó. Sőt azt is állítom, hogy még akkor is érdemes lenne szeretetben élni, ha nem járna érte az üdvösség jutalma...

Azt hiszem, így vagyunk valahogy az üdvösséggel is. Eleinte szent cél, keresztény kötelesség, nemes házi feladat. De az idő múlásával — ahogy az első, kissé bátortalan próbálkozások után Isten belendíti bennünk a szeretet lendkerékét —, a kegyelem ereje kimozdít minket saját körünkből, és mások szeretetével tölti be lelkünket. És lassan az Üdvösség — kötelességből elérendő távoli életcélből — így szépül bennünk parázsként izzó vággyá, hogy szerelmes Istenünket színről-színre lássuk.”

* * *

KIADVÁNYAINKRÓL

A Családkadéma–Óbudavár Egyesület kiadványai

Hamarosan újra kapható lesz Óbudaváron:

- Küldetésünk titkai 1. (Szemelvények Kentenich atya műveiből)
- Küldetésünk titkai 11. (A Szent Család)

Megjelenés előtt:

- Európa megújulásának útja: a család
(1. Európai Házsziszentély-kongresszus, Schönstatt, 1998. jún. 3–7.)
- Család – élő szentély 1. (A schönstati családok útja)
- Család – élő szentély 2. (A szentmise mint életmise)
- Ez évi jelmondatunkról szóló füzet

Egyéb kiadványaink folyamatosan kaphatók

Óbudaváron, Virágh Orsolyánál.

8272 Óbudavár, Fő u. 14. Tel./fax: 87/479-008, schoenst@mail.matav.hu

FŐZŐCSKE

Kedvenceink egyszerűbben:

Megesik, hogy kicsúsunk az időből, közbejön valami váratlan esemény és alig marad idő főzésre. Két finomság receptjét mutatnánk be, amiket jóval gyorsabban ellehet készíteni és éppolyan finomak, mint időigényes „testvéreik”. A receptek garantáltan kipróbáltak, és az ételeket nagy megelégedéssel elfogyasztották az illetékesek.

Palacsintapite palacsinta helyett

Hozzávalók (4 személyre):

- 50 dkg liszt
- 1,2 l tej
- 6 tojás
- 1 csipet só
- 4 evőkanál cukor
- 2 cs. vaníliás cukor

A sütőt 180 fokra előmelegítjük. A hozzávalókból hagyományos módon elkészítjük a palacsintatésztát. Egy nagy tepsit margarinnal kikenünk, beleöntjük a tésztát és kb. 20 perc alatt barnáspirosra sütjük. A teteje szépen felhólyagosodik. Porcukorral megszórjuk, kockákra vágjuk és lekvárral már falhatjuk is. Míg megterítünk és a levest megesszük, már kész is.

Túrókocka túrógombóc helyett

Hozzávalók:

- 50 dkg tehéntúró
- 2,5 dl búzadara
- 3 tojás
- 2 dl tejföl (a tésztába,)
- 1 cs. vaníliás cukor
- csipet só
- ízlés szerint porcukor

A hozzávalókból hagyományos módon túrógombóc tésztát készítünk. Könnyebb lesz a tészta, ha a tojás fehérjét habnak felferjük. Egy közepes tepsit margarinnal kikenünk, megszórjuk zsemlemorzsával (nem kell megpirítani), ráöntjük a túrómasszát, megint meghintjük a morzsával és 175 fokos előmelegített sütőbe toljuk. A sütő aljába kis edénybe vizet teszünk, amikor az előmelegítést elkezdjük, így nem szárad ki a tészta teteje. Kb. 20-25 perc alatt elkészül. Vigyázzunk a kezünkre, amikor kivesszük a sütőből, nehogy a gőz megégessen. Porcukorral, fahéjjal, esetleg édes tejföllel tálaljuk.

Jóval egyszerűbb az elkészítése a gombócnál, mert nem kell a tésztát sokáig állni hagyni, nem kell zsemlemorzsát pirítani, gombócot formálni, leszűrni, hempergetni és olyan sokat mosogatni.

Jó étvágyat!!!

Fiatal házasok, nincs annyi pénzetek, hogy a nektek tetsző csillárt megvegyétek. Vagy a gyerekek lefocizták a lámpaburát, és a családi költségvetés nem engedi meg a gyors pótlást. Vagy szeretitek az egyszerű (de nagyszerű), saját készítésű tárgyakat. Talán segítség lehet ez az ötlet, hogyan készíthettek könnyen, olcsón szép lámpaernyőt.

A kiválasztott textil anyagától függően lehet a lakás bármely helyiségébe tenni. Én a konyhába egy nagymamától örökölt damasztkendőből készítettem, aminek a szélére csipkét varrtam. Anyaga könnyű esésű legyen. A háló szobát kivéve, lehetőleg világos színű, hogy a fényt jól átengedje. A méret is tetszés szerint változtatható.

Uram, téled függ...

